

LASKUVARJOURHEILU

2 - 1980 - 4. vuosikerta

mk 6,50

finnish magazine
of sport parachuting

Laita varjosi kuntoon!

- Tarkastukset
- Korjaukset
- Modifioinnit
- Kaikki varaosat

Kaikki hyppääjän
tarvitsemat
välineet meiltä:

- Kaikki kuvut, pää- ja varavarjot
- Tandemit, esim. sst-racerit
- Pakko- ja itseaukaisusysteemit
- Hyppyhaalarit, RW- ja tavalliset
- Korkeusmittarit — piipparit — painelaukaisijat
- Hyppykengät: Parabootit (ranskalaiset)
- LJK:n hyppy- ja maastokengät
- Kypärät — nahkahuuvat
- Apuvarjot — popit
- Suojalasit — hanskat
- Varjokassit — lippikset
- Laskuvarjoverryttelypuvut — t-paidat
- Kerhopusero, punainen, varjonkuva selässä
- Merkit — julisteet — postikortit
- Kirjat esim. SKIES-CALL 2
- Filmejä vuokrataan YM. YM.

LASKUVARJOTARVIKE KY

Matinlahti, Pl 26 33721 TAMPERE 72 Puh. 931-172 616

**paino
prisma
oy**

PUHELIN: 921 - 778 310
OSOITE: 20640 RAVATTULA

2/80

tässä
numerossa

Para-ski worldcup
Poppi on poikaa
Oppilaat, kuka teitä paiskii?
2. Fokker Friendship boogie
21.—25. 5. 1980 Helsinki
RW-valmentajien haastattelu
Näytös
Näistä hyppäämme
Taidetta taivaan sinessä
Mestarit muutokuvassa
Pätkelmiä
Laskuvarjotiedote

Kansi-Cover:
CRW:tä USA:laisittain
Kuva-Photo by:
Jorma Öster

LASKUVARJOURHEILU-
lehden tilaaminen on hel-
poa: maksa 25,- PS-tilille
427602-1 ja seuraava numero
hyppää suoraan postilaatik-
koosi.
PS. Älä unohda merkitä
postisiirtolomakkeeseen tark-
kaa osoitettasi!

seuraavassa
numerossa

- konventionaaliset SM- ja MM-kisat
- relatiivin PM-kisat
- vuorihyppyjä Norjassa

LASKUVARJOJOURHEILU

JULKAISJA
PUBLISHER:
SUOMEN
LASKUVARJOKERHO RY.
HELSINKI-MALMI
LENTOASEMA
00700 HELSINKI 70
FINLAND
PUH. TEL: 90-378 827

PÄÄTOIMITTAJA
EDITOR-IN-CHIEF:
REINO SUONSILTA
PUH. TYÖ 90-75 36 111
KOTI 90-30 11 19

TOIMITUSKUNTA:
EDITORS:
TUOMAS ASUMUS Helsinki
LARS BÄCKSTRÖM Helsinki
ANTTI KAUSALAINEN Utti
EERO KAUSALAINEN
Helsinki
MAURITS KOUHIA Turku
ARTO MATTILA Turku
JORMA ÖSTER Helsinki
RISTO TAHVANAINEN Imatra
MIKKO HAMUNEN Tampere
KEN GUEST, England
TAITTO JA VALMISTUS
LAY-OUT & PASTE UP:
ARTO MATTILA &
ARI MIKKOLA
TOIMITUKSEN OSOITE
EDITORIAL ADDRESS:
LASKUVARJOJOURHEILU
PL 653
SF-00101 HELSINKI 10

PS TILI NO: 427602-1

IRTONUMERO 6,50
TILAUSHINTA 25 mk
NELJÄ NUMEROA VUODES-
SA

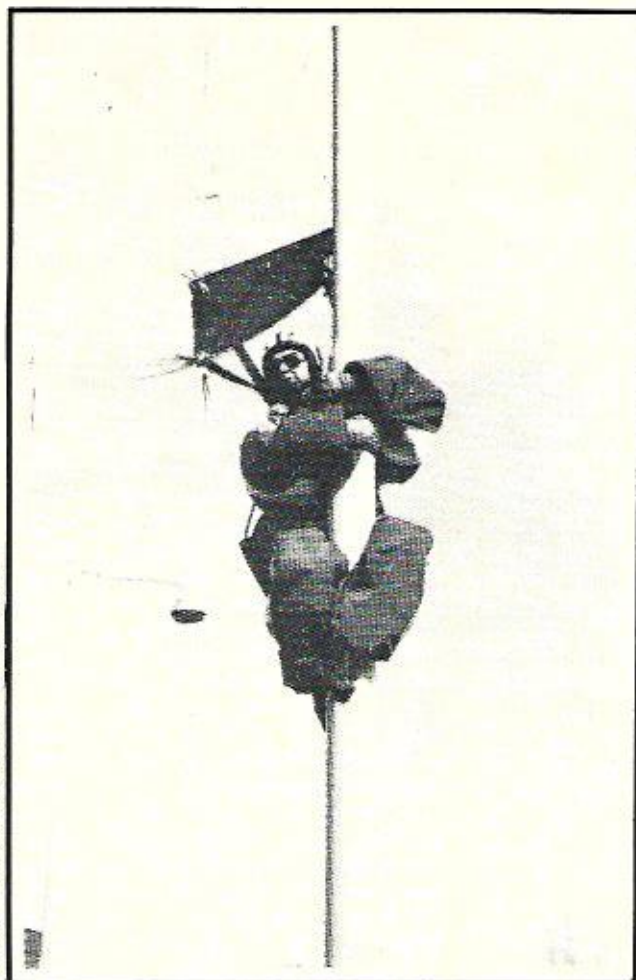
YEARLY SUBSCRIPTION
NORWAY 36 NOK
SWEDEN 30 SEK
DENMARK 40 DKK
OTHER FOREIGN COUN-
TRIES
(AIRMAIL) 10 USD
PUBLISHED FOUR TIMES A
YEAR

LASKUVARJOJOURHEILU-lehti on riippumaton laskuvarjoalan julkaisu. Lehti ottaa mielellään julkaistavaksi lukijoiden juttuja, piirroksia ja valokuvia. Materiaali palautetaan lehden ilmestyttyä. Julkaisupalkkioita ei välitettävästi voida maksaa. Kansikuviksi tarkoitettujen kuvien tulee olla värikuulokuvia (dia), sisäisivuile tarkoitettujen mieluiten mustavalkoisia paperikuvia. Toimitus ei vastaa artikkeleissa esitetystä mielipiteistä, vaan jokaisesta artikkelista vastaa kirjoittaja itse.

LASKUVARJOJOURHEILUN sisältöä saa lainata mikäli lähde mainitaan, ellei artikkelin yhteydessä ole toisin mainittu. Kokonaisten artikkelien lainaamisesta on sovittava julkaisijan kanssa erikseen.

LASKUVARJOJOURHEILU is the Finnish parachuting Magazine. The publisher assumes no responsibility for the views expressed in submitted material. All rights reserved. Articles may be reprinted in all parachuting magazines if the source is mentioned.

Kuva: "SPORTPARACHUTIST", Hollanti

Uusien hyppääjien kouluttamisen, sekä normaalin hyppytoiminnan ohella näytöshyppy ovat laskuvarjokerhojen tärkein toimintamuoto. Turvallisesti ja varmin ottein läpivietty hyppynäytös on parasta mahdollista suhdetoimintaa urheilullemme. Näytöshyppyillä on myös huomattava merkitys kerhojen taloudelle. Ovathan ne alkeiskoulutuksen lisäksi lähes ainoa tapa saada lisää varoja toiminnan ylläpitämiseksi.

Hyvä näytös lisää yleisön kiinnostusta hyppäämistä kohtaan ja hyppypaikalla suoritettulla asiallisella kuulutuksella voidaan katsojille antaa oikeaa tietoa hypyharrastuksesta.

Suurelle osalle yleisöä hyppynäytökset ovat ainoa kosketus laskuvarjoheiluun ja niinpä he muodostavat käsityksensä hyppäämisestä näytöksessä näkemänsä ja kuulemansa perusteella. Saapa moni hyppäämiseen aikaisemmin tutustunut hypyjä katselles-

saan lopullisen ylykkeen kurssille osallistumiseen.

Liian usein katsojille tarjotaan kuitenkin huimilla jutuilla vauhditettuja liian kokeuttomien hyppääjien läheisyyden puihin tai yleisön sekaan suorittamia laskeutumisia vaikeissa tai oudoissa olosuhteissa. Joskus ei edes muisteta noudattaa ilmailumääräyksiä kaikilta osin. Näin tehdään anteeksiantamaton karhunpalvelus koko laskuvarjoheilua kohtaan.

Harhaanjohdettu katsoja kokee laskuvarjoheippäämisen huimapäisenä hullujen huvina. Hän kertoo ystävilleen todennäköisesti kauhutarinoita ilmojen hurjapäistä, sen sijaan että hän levittäisi asiallista tietoa hyppäämisestä tavallisille ihmisille sopivana vakavamielisenä ja stressin tuhoavana mielenkiintoisena harrastusmuotona.

Epäonnistuneet näytökset eivät innosta tapahtumien järjestäjäkään ostamaan uusia

hyppynäytöksiä. Helsingissä tilanne kärjistyi tänä keväänä äärimmilleen poliisilaitoksen kiellettyä näytöshyppy kaupunkin alueella liian vaarallisina yleisölle ja hyppääjille.

Näin on käynyt parin vuoden takaisen Kaivopuistossa puolustusvoimain 60 v-juhilla puihin menneen näytöksen ja keväällä stadionin tyhjässä katsomonosassa käyneen hyppääjän pelottamana. Vanhainkaisia käsityksiä ei ole helppo kitkeä pois ja harvatkin epäonnistumiset muistetaan paremmin kuin kymmenet onnistuneet näytökset.

Näytöshyppy ovat tärkeä ja olennainen osa laskuvarjoheilua. Panutuminen näytösten myymiseen, suunnitteluun, valmisteluihin ja suorittamiseen tuo varmasti moninkertaisesti takaisin siihen uhratun ajan ja vaivan.

Hypellään hyviä näytöksiä!

päätoimittaja

näytös NÄYTÖS näytös näytös

Motto: Parasta mainosta mitä laskuvarjourheilu voi saada, on hyvin suoritettu näytöshyppy.

Seuraavassa ohjeita miten näytöshyppystä tehdään hyvä.

Jokaisella kerholla on omat tapansa myydä hyppyä. Olipa tapa mikä tahansa on myydystä hypystä hyvä tehdä kirjallinen sopimus, jossa sovitaan milloin, minne ja miten hypätään ja ennenkaikkea mihin hintaan. Mikäli jollain kerholla ei ole olemassa valmista sopimuslomaketta, voi malliksi pyytää esimerkiksi SLK:sta SLK:n sopimuslomakkeen. Sopimuksen käyttö on osoittautunut hyväksi keinoksi saada kerran suoritettu näytöshyppy johonkin tilaisuuteen toistuvaksi. Tietysti hyppyä voidaan hypätä suullisen sopimuksenkin pohjalta, mutta joskus voi tulla vaikeuksia rahojen saannissa mikäli kirjallista sopimusta ei ole olemassa.

Millainen paikka on sopiva näytöshyppypaikaksi?

Lyhyesti voisi sanoa, että sellainen paikka, missä katseilijoiden turvallisuus voidaan taata, mutta ei sovi myöskään unohtaa hyppääjien turvallisuutta. Maalialueen on oltava sellainen, että kaikilla hyppääjillä on SATAPROSENTTISET mahdollisuudet laskeutua oikeaan paikkaan. Maalialuetta valittaessa on erityisesti kiinnitettävä huomiota alueen ympärillä oleviin reunaesteisiin, koska niiden aiheuttamat pyörteet ovat suurin vaaratekijä alueelle laskeuduttaessa. Maalialueen koko olisi oltava vähintään maalaristin suuruinen.

Millainen hyppääjä on sopiva näytöshyppääjäksi?

Riittävän kokemuksen omaava, tarkkuushyppytaitoinen, sopivat varusteet omaava hyppääjä on oikea vastaus. Tarkkuushyppytaidoksi riittää hyvin kun hyppääjä vuorenvarmasti osuu 10 metrin ympärykseen oli sää millainen ta-

hansa. Sopivat varusteet ovat päävarjona liitovarjo ja varavarjona ehdottomasti ohjattava varavarjo. Ohjaamattomalla varavarjolla ei kertakaikkiaan saa lähteä näytöshyppyä hyppäämään. Se kuinka paljon hyppääjällä pitää olla kokemusta, riippuu täysin maalialueen koosta. Mitä pienempi maalialue, sitä tarkempia hyppääjien on oltava. Tässä yhteydessä on hyvä muistuttaa, että myöskin relatiivihypyn jälkeen voi varjolla laskeutua maalaristille ja näin harjoitella tarkkuuslaskua.

Toimenpiteet ennen hyppyä

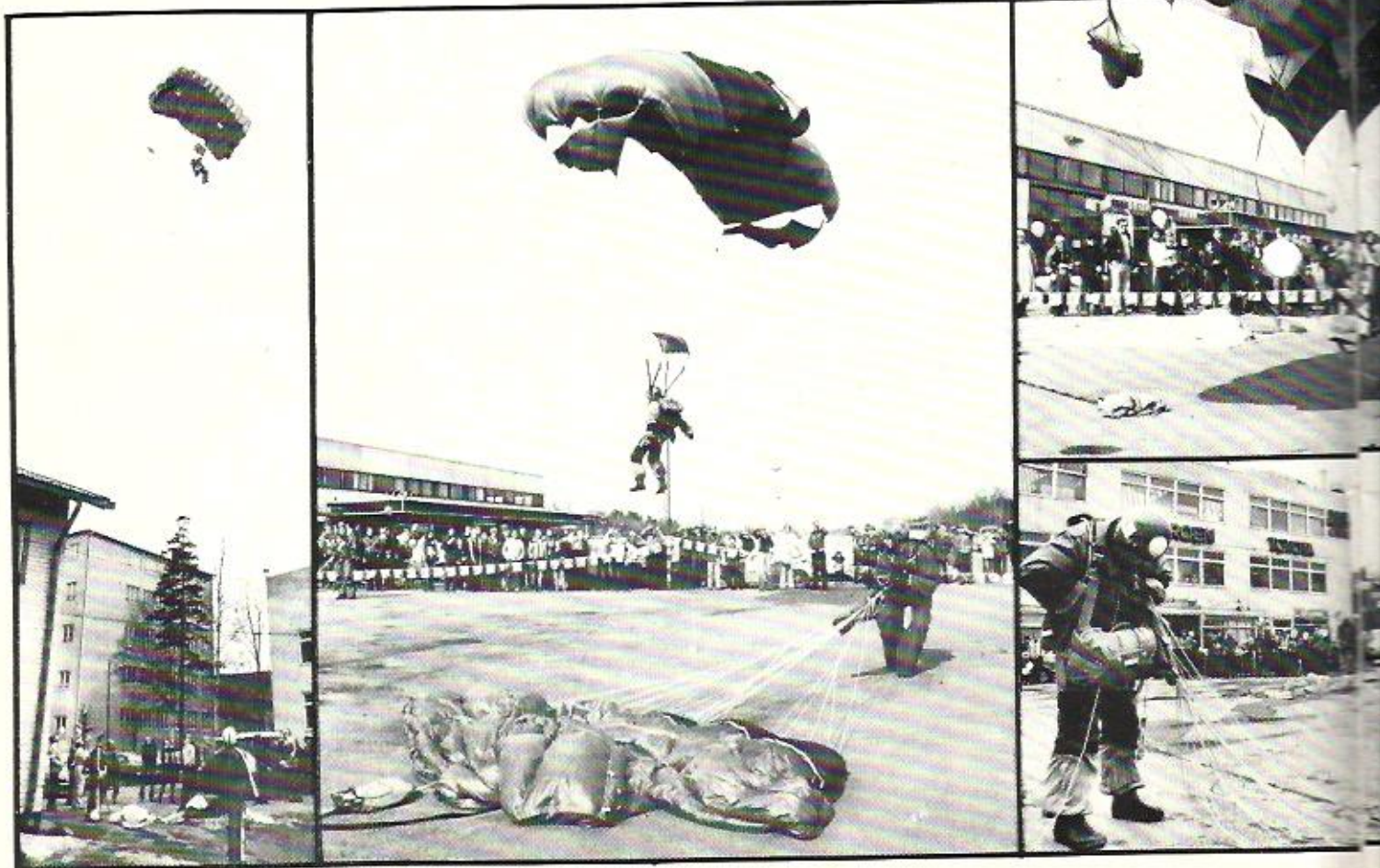
Hypyn läpikäynti lentäjän, hyppääjien ja maalialueelle menevän maahenkilöstön kanssa. Maahenkilöstön joukossa pitäisi olla selostustaitoinen henkilö mukana, joka tarvittaessa selostaa hypyn yleisölle. Tässä tilaisuudessa sovitaan kaikki hyppyyn liittyvät asiat, käydään läpi hypykorkeudet, hyppyjärjestys, tarkastetaan käytettävät varusteet ja hypylle mukaan tulevat tehosteet. Maalialueen kartan avulla tutustutaan laskeutumisi-

salueeseen ja tutkitaan mahdolliset vaara-alueet sekä etsitään sopivat varalaskupaikat.

Maahenkilöstöltä pitää olla mukana maaradio, jolla voidaan olla yhteydessä hyppykoneeseen ja kertoa juuri ennen hyppyä, mikä on tuulen nopeus ja muut mahdolliset viime hetken asiat, jotka hyppääjien on huomioitava hypyn aikana. Maaradiolla saa myös mukavana lisän hypyn selostukseen, kun lentäjä kertoo radiolla koneessa tapahtuvasta toiminnasta.

Ja sitten itse hyppylenolle

Siirtolennon aikana hyppy paikalle varottava koneessa erityisesti savupanoksia. Hypypaikan yli on lertävä suhteellisen matalalla ja tarkistettava näin vielä kerran laskeutumisalue. Sitten streamerin avulla paikanmääritys ja ylös hyppykorkeuteen. Itse hyppy tapahtuu normaalisti etukäteissuunnitelmien mukaisesti. Mikäli hyppääjillä on mukanaan lippuja, savupanoksia tai muita tehosteita, on syytä muistaa avalla nämä

näytös

pakkauksistaan vastatuuleen. Uloshyppypaikka on määriteltävä niin, että varjoilla voi ajella vapaasti pitkin taivasta. Laskeuduttaessa maalialueelle iloiset huudot ja kiljahdukset varjon varassa tekevät mukavan vaikutuksen yleisöön. Maahenkilöstön ja järjestysmiesten on pidettävä maalialue vapaana kunnes kaikki hyppääjät ovat laskeutuneet. Kun viimeinen hyppääjä on laskeutunut alas, ajaa lentäjä koneella matalalta maalialueen yli ja tervehtii yleisöä. Maahantulon jälkeen hyppääjät pakkaavat varjonsa alastulo-paikalla tai sen läheisyydessä, mikäli se hypyn tilaajalle sopii. Pakkaamisen aikana on oltava tilaisuus vastailla ihmisten kysymyksiin ja kertoa laskuvarjourheilusta asiaa tunteuttomille. Sitten takaisin kerholle, missä on syytä läpikäydä hyppy vielä kertaalleen ja katsoa olisiko jonkun asian hypyllä voinut tehdä vieläkin paremmin.

Markku Heilimo

näytös

Ja tässä eräs näytöshyppy! Voitte päätellä itse, onko kyseessä hyvä vai huono näytös. Tietyistä syistä juttumme kirjoittaja haluaa pyysyä tuntemattomana...

Kesäinen aamu valkeni länsirannikolla puolipilvisenä ja sopivan tuulisena näytöshyppyle joka oli tullut tarinamme hyppääjille tiedoksi sopivasti vasta samana päivänä.

Poka oli kasattu ja hypyn piti tapahtua klo 17.00. Varjot olivat pakkaamatta ja kello oli 16.00. Kiire. No lähdetkø? Kyllä. Ja sinä? Joo. Entä sinä? No en mä tiä. Lähdetkø vai et? Jos en mä kuitenkaan kun on niin paha paikkakin. Kun taivaan lahjana saapui silloin yksi laskuvarjostelun pioneeri, vanha patjahyppääjä (n. 10 patjahyppyä) jonka Cloud ei omistanut valjaita. Mistä varjo? No tosta toi PC selkään. Ja koneelle.

Hypyssä oli ideana että eräälle merkittäväälle suuryhtiön henkilölle viedään läksiäslahjana ruusuja ja arvokas tinalautanen. Kiireessä, kuten kaikki tietävät, voi kaikki mennä päin pusikkoja, jotteimme käyttäisi vieläkin vahvempaa ilmaisuja! Kello oli 16.45 ja kasassa on kaksi PC:tä ja yksi Cloud. Timanttinen iskujoukko kiipeää koneeseen. Yhdellä on ruusupuska ja toisella tinalautanen kädessään. Yksi on "puhdas". Kello oli 17.10 kun saavutettiin hyppypaikka ja heiteltiin paperit. Tässä vaiheessa urhomme rupesivat katsomaan alastulopaikkaa joka oli n. 6 x 10 metriä suuruinen rantakaistale ja noin 20 metriä korkeiden mäntyjen ympäröimä. Rantakaistalelta lähti lisäksi metrin levyinen ja 20 metriä pitkä laitur. HUH! Nyt muistui jo pelastusliivit mieleen, mutta vain mieleen. Kone oli linjalla, korkeutta 1 200 ja kaikilla niska kastui, vaan ei kynnelin.

näytös

Ensimmäinen sukelsi. OK! Toisena lähti tinalautanen (noin 45 cm halkaisijaltaan) verkkokassissa joka oli kädessä. Perässä meni se, mitä oli käden jatkeena. Pakolliset. Lautanen rintaa vasten. Pakolliset jatkuu. Perr... pitäis vetää auki! Käsi käy salamana, tatti ponnahtaa ja PC alkaa kehittyä. Kaunis kylki/syöksy aukaisu. Tällä aikaa kolmas jääkärimme taisteli ruusukimpun kanssa koneen ovelle ja EXIT! Mutta HERR MEIN GOTT!!! Minne hävisivätkään kauniit suoijapaperit, vehreät lehdet ja tuoksuvat terälehdet ruusuista... No, jäi-

näytös

hän sentään varret jäljelle. 108...109...110 — veto-Cloud kehittyi kauniisti.

Ensimmäinen PC lähestyi maalialuetta myötätuulella rantaviivan suuntaisesti ja vanhan tarkkuus-Papillonin varmuudella laskeutuu pullistelemaan ilahtuneen yleisön viereen. Tässä vaiheessa toinen PC seikkailee järven päällä ja Cloud on korkealla. PC lähestyy myötätuulella lautanen iloisesti hyppääjän kädessä välkkyen. Suora finaali täysillä ja OK. Mutta mitä ihmettä? Yllättäen PC kääntyy järvellä vastatuuleen ja vain laitur voi enää vedeltä pelastaa. Pelastusvene irtoaa. Molskis! Eipä siirtynyt laitur sopivasti alle...

Tässä vaiheessa urhomme oli jo aukaissut rintahihnan ja irroitannut varjorjontaan päästäkseen irti valjaista. Pehmeä alastulo pohjamutaan ja polvia myöten kiinni! Oikea reisirukka auki — vasen, no...kele, eikö se aukea, voi tuhannen tulimmaista sentään. Lautanen lähtee vasemmasta kädestä takaviistoon. Vasen lukko aukeaa; mies pulpahtaa pintaan ja huutaa haltioituneelle yleisölle: "V...t yhdestä lautasesta kun henki sentään säilyy!" Yleisössä murinaa. Tässä vaiheessa Cloud oli kääntynyt vastatuulifinaaliin ja lähestyy kauniisti. Mutta kuten patjahurjastelijat tietävät saattaapi patja menettää kykyään pysytellä ilmassa tultaessa metsän turbulenssiin. Korkeutta oli vielä n. 5 metriä kun vajoaminen kiihtyi vallan hurjasti ja JUMPS. Heti pystyy ja nilkassa ilkeää jomotusta. Nivel-siteet.

Loppunäytöksessä hyppääjät, nämä kaiken taitavat urhomme, istuvat saunassa nauttimassa Siffrehyboffin tuotteita vesipelastusmiehistön naaratassa lautasta, jota ei löytynyt. Lopuksi illan isännät poistuivat murtuneina tinalautasta ja kukkia köyhempinä ja hyppääjät oppivat taas (toivotavasti) jotakin!

mp

Poppi on poikaa?

Kuva: Ken Guest, Englanti

Viime vuonna tehtiin ilmailuhallitukselle kaikkiaan 57 laskuvarjotoimintaa koskevaa vaaratilanneilmoitusta, joista tehty yhteenveto oli tämän kirjoituksen pohjana. Raportoidut tapaukset olivat suunnilleen samantapaisia kuin ennenkin eli yleisesti ottaen mitään mullistavaa ei ilmennyt ellei nyt sitten sellaisena pidetä jo mainittua POPpien esiinmarssia.

Vaaratilanteet 1979 voidaan tärkeimmän syyn perusteella jakaa karkeisiin ryhmiin, (on muistettava, että moni tapaus on usean osatekijän summa) vaikkapa jäljempänä esitettävällä tavalla:

1. Pakkolaukaisut	5 tap
2. Laukaisuvaikkeudet	13 "
3. Kuvusta johtuneet	
— tehovarjot	2 "
— liitovarjot	12 "
4. Sisäpussista tai repusta johtuneet	5 "
5. Materiaalivaurioista johtuneet	5 "
6. Maahantulot	14 "
7. Koneessa tapahtuneet	1 "

57 tap

Kaikkia tapauksia ei valitettavasti voi rajatun palstatilan vuoksi tässä käsitellä, joten tutkistellaanpa em. ryhmiä suhteellisen yleisesti, vain joitakin esimerkkejä lähemmin tarkastellen.

Pakkolaukaisut

Pakkolaukaisuhypyillä tapahtui kaikkiaan viisi raportoitua vaaratilannetta, joilla kaikilla käytettiin varavarjoa. Vaaratilanteet olivat: kova kierre, hevosenkenkä, jonka seurauksena jakautunut kupu, kaksoiskupu, sukan kietoutuminen uloshyppyvoltissa hyppääjään ja kaksoiskupu.

Viimeksimainitussa tapauksessa oppilaan varavarjo sekaantui päävarjoon, mutta

... ynnä paljon muuta on löydettävissä vuoden 1979 laskuvarjovaaratilanteiden yhdistelmästä. Patjojen osuus tehdyistä raporteista oli melkoinen — niitähän lienee jo selvä enemmistö varjokalustosta. Ihka uuden väriläikän vaaratilanteeseen muodostivat POPit (Pull Out Pilot Chute).

Teksti: Eero Kausalainen

hyppääjä suoritti heiton uudelleen, saaden varavarjon toimimaan asianmukaisesti.

Laukaisuvaikkeudet

Tämä ryhmä oli yksi suurimmista. 13 tapauksesta kahdeksassa oli kyseessä oppilas-hyppääjä. Näistä tapauksista kolmessa vaaratilanne alkoi huonosta laukaisuasennosta. Yhdessä tapauksessa 30 sekunnin vapaata hyppäävä oppilas joutui 9 sekunnin kuluttua selälleen. Tällöin hän aukaisi varavarjonsa välittömästi.

Muita oppilaille sattuneita tilanteita olivat: turbulenssi, veto väärästä kahvasta, kahva ei löytynyt ja oppilas ei jaksanut vetää kahvasta.

Loput viisi "laukaisuvaikkeudet" ryhmään sijoitettava vaaratilannetta olivat ihan POP: "POP irronnut tarrastaan, POP irtosi vapaapudotuksen aikana eikä apuvarjo vetänyt reppua auki, POP joutui selän taakse eikä löytynyt, POP irtosi kädestä, ja POP irronnut

paikaltaan".

POPpien ilmaantuminen listoille näinkin selvänä ryhmänä hermistää mielen pieneen filosofointiin: kehitys senkun kehittyi kehittymistään, kun sitä oikein kehitetään. Ettei nyt vain olisi käynyt niin, että varjokauppiiaan kehittäessä uutta myyntiartikkelia olisi yhden parannuksen lisäksi luotu myös kaksi uutta vikaa.

Kädestä päästettävien apuvarjojen alkuperäinen tarkoitus lienee myyntivoiton ohella ollut päästä eroon turbulenssista ja näin varmistaa varjon nopea ja aikailematon avautuminen.

Molemmat edellä mainitut tavoitteet on epäilemättä saavutettu. "Käsi käyttöisistä" on tullut muotia — menevät kaupaksi kuin häkä — ja turbulenssin esiintymisenkin on muuttunut POPin tai muun käsikäyttöisen apuvarjosysteemin omaavilla tuiki harvinaisiksi.

Laitteet kuitenkin asettavat käyttäjilleen vaatimuksia:

- laukaisuasento sekä muut laukaisuutoimenpiteet on oltava oikeat
- laite pitää olla oikein asennettu
- apuvarjo tai sen ulosvetämiseen tarkoitettu kahva ("pampula", tms) pitää olla paikassa, jossa se pysyy ja josta sen löytää varmasti.

Kun em. vaatimukset täytetään, ei kyseessä ole huonon varusteisiin. Näin saavutetaan sama varmuus kuin "kampikäyttöisellä" pitkäjousisella apuvarjolla ("hodari" tai vast.).

POPin suosion todelliset syyt taitavat olla sen helppo pakkaaminen reppuun ja "kun kaikilla muillakin on..." (paitsi tietenkin kohdakkoin ilmailumuseoon tallennettavalla EK:illa...).

Em. syyt ovat hyvin todellisia, mutta myös erinomattain kevyitä. Mitä iloa on helposti reppuun pakattavasta apuvarjosta, jos ei sitä saa sieltä ulos?

Kampi- eli kahvakäyttöinen varjon aukaisumenetelmä ei meillä ole kokeneilla hyppääjillä aiheuttanut kuin aivan joitakin vaaratilanteita. Näistä osa ajoittuu metallikartioiden aikakaudelle (joka oppilaille vaan jatkuu ja jatkuu...).

Seuraava selvä osa liittyy nykyaikaisten tandemien markkinoille tulon — aluksi kampikäyttöisinä. Kahvatkin piti toki uusia muun varjokonaisuuden myötä. Tämän seurauksena vanhat kunnon kahvataskut katosivat ja tilalle tuli joko leveähkö kumihihnan pätkä tai sitten vain nylonvaljaisiin ompelematta jätetty väli, jossa kahvan oletettiin pysyvän. Huonommin pysyi kuin ennen, ja kun ei pysynyt — ei aina myöskään löytynyt. Jos

lainkaan.

Kahdessa tapauksessa apuvarjo oli sotkeutunut kupuun tai punoksiin aiheuttaen pyörimistä tai muita kuvun toimintaan liittyviä häiriöitä.

Yhdessä tapauksessa hyppääjä ei päästännyt vavaarjotamista patjaa, vaan avasi vavaarjon ravistamalla. Syynä kuvun päästämättä jättämiseen oli se, että hyppääjä ei löytänyt R-3 olkalukkojaan!??

Tiiviinä tuettelona muodostuu vaaratilanteista seuraavan näköinen:

- paha kierre, jarru auki, pyörimistä (Strato-Star)
- apuvarjo takertunut takahelman punoksiin, pyörimistä (Pava-Sled)
- slider ylhäällä lisääntyvä kierre, jarru auki (Strato-Cloud)
- kupu rutussa, punokset keskeltä takertuneet, pyörimistä (Strato-Cloud)
- slider ylhäällä, etupunokset sekaisin, pyörimistä (Viking)
- paha kierre (Pava-Foil)
- laitimaiset tunnelit tukossa, pakkausvirhe (Pava-Sled)
- punokset sekaisin (Strato-Cloud)
- vasen tunneli rutussa, toinen jarru jumissa (Strato-Cloud)
- kupu rutussa (Pava-Foil)
- vain kaksi vasenta tunnelia kanto (varavarjo ravistamalla) (Strato-Star)
- apuvarjo aukaisussa kuvun ylitse, kupu ruttuun (LA)

pysyi — oli toki kevyempi laukaista.

Mutta POPpi on poikaa — uskovat monet. Voihan olla, että se vielä jonain päivänä kehittyi, tällä hetkellä siinä on vielä hieman töitä tekemättä.

Kuvusta johtuneet

— tehovarjot

Näitä tapahtumia oli kaksi — eipä taideta vuosittain enää tehovarjoilla kovinkaan paljoa hypätäkään. Molemmissa tapauksissa esiintyi sotkuja stabilisaattoreissa. PC-tyyppisillä kuvuilla stabilisaattorin sekaantuminen on yleensä seuraus tyyppisestä pakkausvirheestä.

Toisessa tapauksessa oli kyseessä oppilas (60 il) joka ratkaisi tilanteen päästämällä kuvun. Toinen tilanne sattui lupakirjahyppääjälle, joka ei päästännyt kupua vaan tyytyi — ja myös onnistui — heittämään vavaarjon.

Kuvusta johtuneet

— liitovarjot

Näitä tapauksia oli sängen paljon (12) joskin on toki muistettava, että patjoilla hypätään pääosa kaikista hyppyistä.

Tavallisin syy näytti olevan sotkeentuneet punokset. Raporttien mukaan vain yhden vaaratilanteen syynä oli pakkausvirhe. Tyyppisiltä pakkausvirheen seurauksilta näyttäviä tapahtumia oli kuitenkin useita.

Kahdessa tapauksessa pääsi toinen jarru avautumaan enenaikaisesti ja yhdessä tapauksessa jarru ei auennut

Sisäpussista tai repusta johtuneet

Kahdessa tapauksessa tähän luokkaan kuuluvista viidestä vaaratilanteesta sisäpussi ja apuvarjo sotkeutuivat toisiinsa turbulenssissa. Yhdessä tapauksessa kupu ei suostunut tulemaan ulos sisäpussista, koko systeemiin jäädessä kyntiläksi hyppääjän yläpuolelle.

Pakkausvirheen vuoksi jäi yhdessä tapauksessa kupu reppuun.

Takimmaisten punosten jääminen ”solmuun” ja sliderin juuttuminen ylös aiheutti yhden vaaratilanteen.

Pakkausvirhe tai systeemissä oleva vika näyttää aiheuttaneen huolia tämänkin otsikon alla. Systeemissä olevaksi viaksi voisi arvella apuvarjon ja podin sotkeutumisen toisiinsa turbulenssin seurauksena. Ehkäpä sisäpussi on pääsyt liian helposti nousemaan ilmavirran voimasta ylös. Podin pitäisi olla kevyesti kiinni repussa. Asia hoituu jo-

VAROITUS!

(Strato-Cloudin käsikirjasta)

Puuskaisissa tai pyörteisissä olosuhteissa Strato-Cloudia on paras lentää noin 50 %:n jarrutuksessa. Yli 80 % ja alle 20 %:n jarrutusta pitää välttää. Puuskat saavat aikaan sakkauksen tai kuvun hetkellinen tyhjentymisen on mahdollista pyörteiden tai puuskien johdosta.

ko automaattisesti repun muodon ansiosta tai sitten vaikkapa kumilenkeillä, ylimääräisellä reppuun sijoitetulla läpällä tms.

Materiaalivaurioista johtuneet

Materiaalivauriot ovat toki ennenkin olleet listoilla, mutta ei koskaan näin suurena "esiintymänä". Nyt oli tapauksia viisi, joista neljä ilmeni samalle varjotyypille: Para Foilille. Toisena kunnostautuneena varjotyypinä oli Viking.

Rikkoutumat olivat seuraavanlaisia:

- keskimäinen tunneli repesi (Para-Foil)
- kaksi etuhelman punosta irti, keskimäinen tunneli repesi (Para-Foil)
- kupu halkesi (Para-Foil)
- etuhelmasta katkesi kolme punosta, pyörimistä (Viking)
- kupu repesi laukaisun aikana (Para-Foil)

Kuten listasta on selvästi havaittavissa, on kyseessä täytynyt olla "susierä". Hajonneet pelit olivat tietävästi kaikki sangen uusia ja hankittu samoihin aikoihin. Kaikki Foilit eivät toki ole hajonneet....

Edellisestä — kuten myöskin niitä käsikäyttöisiä koskevista havainnoista voidaan vetää johtopäätös: kaikki ei ole

kultaa mikä kiiltää tai sovellettuna: ei kaikki ole gutaa mitä kauppias myy... (tehdas valmistaa...)

Maahantulot

Suurin vaaratilanneryhmä oli "maahantulot", jonka otsikon alla tosin käsitellään myös mm. veteen laskeutumista. Tätä aihetta koskevia raportteja tehtiin yhteensä 14, joista kahdeksassa tapauksessa oli kyseessä oppilashyppääjä.

Raportit koskivat pääosin maahantuloissa tapahtuneita loukkaantumisia. Luettelo oli pääosin jokseenkin tavanomainen. Muutamia huomiota ansaitsevia toki sopi joukkoon.

Patjavirtuosoille (158 il ja 414 il) sattui kaksi vakavaa onnettomuutta, joista molemmista voidaan ottaa opiksi. Ensimmäisessä tapauksessa näytöshyppyä suorittavan hyppääjän kupu sakkasi n. 10 metrin korkeudella (lonkka ja selkänikama). Toisessa tapauksessa kupu meni ruttuun n. 50 metrissä, aucten uudelleen n. 30 metrissä. Hyppääjä tuli maahan avautumisen aiheuttamassa heilurissa (reisi, nilkka ja kantapäät).

Ensimmäisessä mainituista patjaonnettomuuksista käytettiin ilmeisesti olosuhteisiin nähden liikaa jarruja (75—85 %) ja toisessa liian vähän (puuskainen sää, ei lainkaan jarruja).

Hyppy vesialueen lähellä puutteellisin varustein ja varotoimenpitein aiheutti yhden läheltä-piti tapauksen. Oppilashyppääjä hyppäsi väärässä uloshyppypaikassa eikä ohjannut lainkaan varjon varassa leijaillessaan. Hyppääjällä ei vesialueen läheisyydestä huolimatta ollut pelastusliivejä (ei minkäänlaista kelluntavälinettä) eikä pelastuspalvelua oltu järjestetty. Sattumoisin paikalla ollut ranta-asukas pelasti hyppääjän veneellään keskeltä järveä.

Esitettyjen kolmen tapauksen lisäksi olivat muut tapaukset seuraavannäköisiä:

- kantapäät ja varvas murtuivat (oppilas)
- 3 nilkkamurtumaa (o)
- polvivamma kiitotielle tullessa (o)
- säärimurtuma (o)
- nilkkamurtuma jyrkkään kalliorinteeseen tullessa (o)
- 2 nivelsidevammaa (lupak.)
- säärimurtuma (1)
- tulo sähköjohtoihin (ohjausvirhe) (1)

Koneessa tapahtuneet

Tähän kategoriaan kuuluvia raportteja on tehty vain yksi kappale. Oppilas veti lähtiesään hyppymestarin varavarjon kahvan irti. Mestari irrotti varavarjon koukuistaan ja piti kuvun sylissänsä koneen tulleensa alas.

Oppilaan/hyppymestarin koulutusta sivuavia vaaratilanteita 1975—80

Kuten tunnettua, on LuKT:n työn painopiste kuluvana vuonna hyppymestari-koulutuksessa. Järjestelmän nykytila sekä mahdollisia heikkouksia pyritään kartoittamaan.

Tähän työhön liittyen tutkittiin mm. vaaratilannereportteja, jotta selviäisi paljonko "mesut" ovat omilla virheillään aiheuttaneet vaaratilanteita eli: onko mestareiden koulutus riittävä. Mukaan otettiin myös oppilaiden puutteellisen koulutuksen aiheuttamat vaaratilanteet, sillä käytännössään hyppymestarit ovat kerhoissa vastuussa oppilaiden koulutuksesta.

Todettakoon, että oheinen tutkimus on toki vain osa selvitystyöstä joka vielä jatkuu edelleen.

Jäljempänä esitettävä jaoteltu on karkea ja perustuu oletettuun tärkeimpään syyhyn (usein kuitenkin monen tekijän summa). Mukaan on otettu vain oppilaan hyppäämiseen suoraan vaikuttaneet tilanteet, sillä esim. virheellisen pakkaukoulutuksen aiheuttamien tapausten löytäminen käytössä olevasta aineistosta on ylivoimainen tehtävä.

Suoranaisesti hyppymestarin virheistä aiheutuneet vaaratilanteet

1975
— väärä hyppypaikka
— oppilas jäi turvavöihin roikkumaan

1976
— Kap 3:n tarkastamatta jättäminen / väärä käsittely (aukaisi varjon koneessa)

1977
— väärä hyppypaikka

1978
— väärin asennettu Kap 3 (aukaisi koneessa)

1979
— oppilas aukaisi HM:n varavarjon, Kap 3:n sokka irtosi vahingossa
— väärä hyppypaikka, varomääräysten rikkominen (puutteellinen hyppyvarustus)

1980 (tilanne 16. 05. 1980)

— väärä hyppypaikka
— hypättiin vaikka hyppysektorissa purjekone (HM:n tiedossa)

Koulutuksen ja/tai koulutusohjelmien puutteista johtuneet

vuosi	UH/lauk.as.virhe	ohjausv.	maahant.v.	muut
1975	4 kpl	—	—	4 kpl (aiheeton vv:n käyttö, väärä kahva, kahva hukkuu, tietäm. varjon ominais.)
1976	2	1 kpl	1 kpl	3 (törmäys toiseen varjoon, "tiukka" kahva, pitkä vapaa)
1977	3	1	3	2 (väärä kahva, "tiukka kahva)
1978	5	—	3	1 (HV väärä kahva)
1979	4	2	4	5 (väärä kahva, apuvarjo HV:lla kinaloon, vapaa-puht. vaikeudet, "tiukka" kahva, ei kahvaa)
1980	—	—	2	2 (väärä kahva, aiheeton vv:n käyttö)

Hyppymäärät / vaaratilanneprosentit

vuosi	hyppyjä yht.	vaarat.ilm. kpl/% hyppym.	HM-virheet kpl/% vaaratil.	koulutuspuutteet kpl/% vaaratil.
1975	12.235	43/0,35 %	2/4,65 %	8/18,60 %
1976	13.586	37/0,27 %	1/2,70 %	7/18,92 %
1977	11.127	36/0,32 %	1/2,78 %	9/25,00 %
1978	14.289	60/0,42 %	1/1,67 %	9/15,00 %
1979	17.896	57/0,32 %	2/3,51 %	15/26,31 %
1980 (16.05.)	—	24/—	2/8,33 %	4/16,67 %

Para-ski worldcup

Kuvat ja teksti:
Pia Harmainen

Para-ski world cup pidettiin kahdeksannen kerran, tällä kertaa Arosassa, Sveitsissä. Mukana kilpailemassa olivat Timo Rautiainen Varkaudesta, Raimo Laine Oulusta ja Veksi Korhonen Tampereelta. Matkan- ja joukkueenjohtajana oli Pia Harmainen Tampereelta.

Vuoristossa ovat hiihto ja laskuvarjohyppy perinteisesti kuuluneet yhteen pelastustoiminnassa. Hans Bergmann, sveitsiläinen laskuvarjourheilusta kiinnostunut taitava hiihtäjä, keksi yhdistää nämä lajit myös kilpailuksi. Niinpä vuonna 1973 kilpailtiin ensimmäistä kertaa Para-ski world cup-voitosta Sveitsissä ja Sveitsi myös vei silloin ensimmäisen sijan. Sen jälkeen kuusi alppimaata on vuorotellen järjestänyt kisat. Voitot ovat myös menneet alppimaihin: -74, -75, -76 voitti Itävalta, -77 ja -78 Länsi-Saksa ja jälleen Itävalta -79. Suomalaiset ovat olleet mukana vuodesta -74. Rautiainen Tiksa oli mukana jo viidettä kertaa, muut Suomen joukkueesta olivat ensikertalaisia näissä kisoissa.

Para-ski world cup muodostuu kahdesta eri lajista, jotka ovat suurpujottelu ja tarkkuushyppy. Hyppyjä on kuusi, joista kolme hypätään tasaiselle maalle (nk. laaksohyppy) ja kolmen hypyn maalialue sijaitsee vuoren rinteellä (nk. vuorihyppy). Suurpujottelussa lasketaan kolme laskua, joista yksi on nk. karsintalasku ja kaksi varsinaista kilpailulas-

kuu. Tarkkuuskilpailussa noudatetaan pääasiassa Sporting Codea ja hiihto-osuudella FIS:n kilpailusääntöjä. Lisäksi on laadittu erityinen IPSK-säännöstö mm. pistelaskua varten.

Kohti Arosaa

Pari kuukautta kestäneiden valmistelujen jälkeen saapui urhea joukkueemme myöhään perjantai-iltana 14. 3 Zürichin sinivalkoisin siivin. Zürichissä oli täysi kevät, ruoho viheriö ja krookukset kukkivat, mutta ylhäällä vuoristossa kuulemma oli raivonnut lumimyrsky ja peittänyt maan parimetrisin kinoksin. Mieliala oli korkealla, ainoa harmittava seikka oli, että vihamielinen virus oli iskenyt kyntensä Veksiin ja aiheuttanut 39 asteen kuumeen. Yövimme halvimmassa mahdollisessa hotellissa, joka osoittautui silti sängen mukavaksi majapaikaksi. Väsymys ja Veksin kuume haihtui puolimetriä paksujen peitteiden alla ja aamulla olimme virkeinä valmiita jatkamaan matkaa kohti lopullista päämäärää.

Matkasimme junalla Churiin ja jatkoimme siltä pikkuksella vuoristojunalla kohti Alppien huippuja. Maisemat

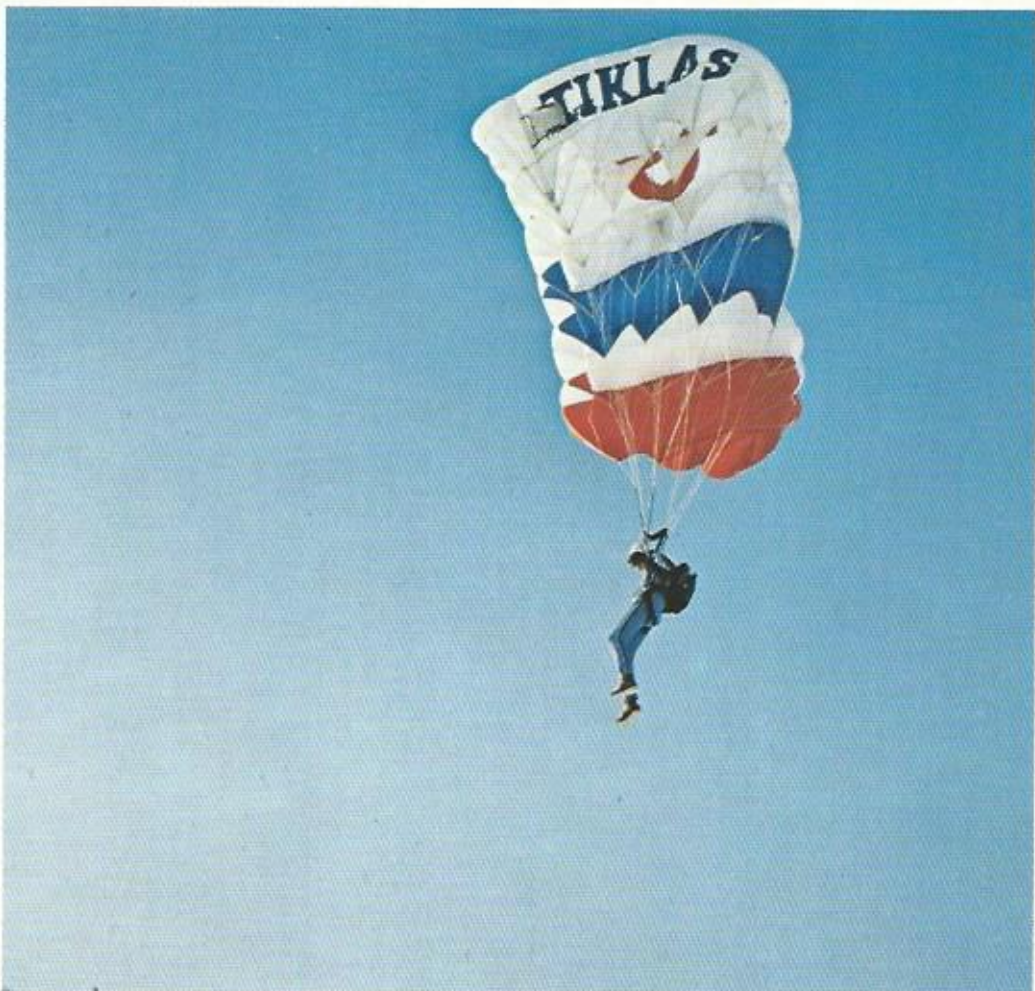
vaihtuivat hiljalleen jylhemmiksi ja lunta alkoi ilmaantua radan varrelle. Parin tunnin junamatkan jälkeen hyppäsimme Arosan asemalaiturille huomattavasti köyhtyneinä, sveitsiläiset kantajat osaavat paitsi työnsä myös nyhtää hölmöiltä turisteilta vaikka viimeiset frangit. Aloimme etsiä hotelli Balzanaa, jota ei löytynyt, sensijaan löytyi hotelli Valsana (nimi oli puhelinkeskustelussa ehtinyt vääntyä moneen muotoon). Meidät oli majoitettu yhdessä ruotsalaisten ja sveitsiläisten kanssa hotelliin, joka alusta alkaen vaikutti varsin viihtyisältä. Palvelu todella pelasi.

Ohjelmassa oli ensimmäisenä ilmoittautuminen ja rahoista luopuminen kisatoimistossa. Loppupäivä olikin sitten vapaata tutustumista Arosaan ja rinteisiin. Arosa on pikkuinen kesä- ja talviurheilukeskus 1800 metrin korkeudessa Alpeilla. Hotelleja Arosassa oli ainakin parisenkymmentä ja katujen varret olivat täynnä turistiansoja, ravintoloita, kahviloita ja kalliita putiikkeja. Poikkesimme hetikohta halvannäköiseen bierstubeen nautiskelemaan annokset spaattia ja pullolliset maanmai-

niota paikallista olutta Calandaa. Pojat lähtivät vielä ilta-päivällä katsastamaan rinteitä. Osuivat sattumalta (?) karsintalaskun radalle ja laskivat tietämättömyyttään radan pariin kertaan läpi. Silminnäköjötä oli ollut, mutta taisi olla oma lehmä ojassa ja niinpä pojat selviytyivät rangaistuksesta, eli heitä ei diskattu karsintalaskusta.

Sunnuntai-kisat alkaa

Sunnuntaiamu valkeni harmaana ja pilvisenä. Kahdeksalta aamulla lähdettiin tutustumaan kilpailupaikkoihin ja karsintalaskurataan. Karsintalaskun tarkoituksena on jaotella kilpailijat paremmuusjärjestyksessä viidentoista hengen ryhmiin. Ryhmä I laskee varsinaisen kilpailuradan ensimmäisenä. Ryhmien sisällä lähtöjärjestys arvotaan. Kuusi kilpailijaa diskattiin radan tarkastusvaiheessa, rataa saa tutustua ennen laskua vain tiettyjä sääntöjä noudattaen. Karsintalaskuun otti osaa 51 kilpailijaa, Veksi oli 34., Tiksa 37. ja Rami 41., siis kaikki joutuivat kolmanteen lähtöryhmään. Epäilimme, että ajantossa olisi tapahtunut virhe, sillä Tiksan oli joukkueem-

me ehdottomasti paras laskija. Seuraavan päivän briefingissä sain nähtäväkseni alkuperäiset tuloslaput, mutta niistä ei virhettä löytynyt.

Iltapäivällä kokoonnuimme avajaisjuhllisuuksiin Arosan keskustaan. Yleisöä oli runsaasti, liput liehuivat saloissa ja soitto-kunta päräytteli ryhdikkäitä sotilasmarsseja. 51 kilpailijaa kymmenestä eri maasta järjestäytyi mallikkaaseen rivistöön. Edustettuina olivat Länsi-Saksa, Ranska, Italia, Itävalta, Sveitsi, Australia, Suomi, Ruotsi, USA ja Alankomaat. Puheita pidettiin useita, toivoteltiin kilpailijat ja yleisö tervetulleiksi, kerrattiin Para-skin historiaa ja luodattiin tulevaisuutta. Ilmassa oli todella laskuvarjourheilujuhlan tuntua. Avajaiset ja koko kilpailu oli selvästi tarkoitettu myös kiinnostavaksi yleisötahtumaksi ja mikä parasta, yleisö myös oli mukana. Siitäsi suomalaisten kisajärjestelijöiden ottaa tässä suhteessa oppia keskieurooppalaisista kollegoistaan.

Avajaisten jälkeen oli tarkoitus saada hyppykilpailu käyntiin, mutta pilvet roikkuvat yleensä niin aurinkoisen Arosan yläpuolella. Streameri heitettiin ja pari krepparihyppääjää liiteli maahan, siinä kaikki siltä päivältä.

Illalla tutustuttiin toisiimme yhteisessä illanvietossa. Cocktail-lasin äärestä siirryttiin herkulliseen illallispöytään ja johan alkoi juttu luistaa. Tilaisuus oli kekseliäästi sijoitettu kilpailuviikon alkuun, eikä loppuun, kuten yleensä on tapana. Kanssakäyminen kilpailujen aikana oli helppoa kun oli jo tärkeimmät kuulumiset vaihdettu. Monilla vierasmaalaisilla hyppääjillä oli kokemuksia tai tuttuja Suomesta. Tässä vaiheessa vaihdettiin myös lahjat, joita jokainen joukkue oli varannut lahjoitettavaksi toisille. Edellisinä vuosina viirit olivat olleet kuumaa tavaraa, niinpä Suomen joukkueella oli muhkea nivaska työllä ja tuskalla valmistettuja Paraski-joukkueen viirejä sekä Ilmailuliiton viirejä mukanaan. Lahjoitimme myös suomalaisia olympiapaitoja sekä vaihdoimme lukuisia poskisuudelmia. Meidän lisäksi viirejä oli vain ruotsalaisilla, muilla oli kirjoja, puukkoja, posliinilautasia, bumerangeja jne. Ilta oli onnistunut ja monta ystävää rikkaampina hipsimme väsyneinä (mutta aikaisin!) vuoteisiimme.

Maanantai: tiukkaa hyppytahtia

Huono keli jatkui edelleen ja aamun briefingissä päätettiin aloittaa varsinainen kilpailu suurpujotteluosuudella, ellei säässä tapahtuisi dramaattista muutosta parin tunnin kuluessa. Kuinka ollaan, kuin taikaiskusta pilvet katosivat ties minne ja kymmeneltä taivas oli auki. Päätettiin siis hyppäämään täydellä teholla.

Hyppylaitteena oli helikopteri, jonka lähtöpaikka oli tuhat metriä laaksonpohjaa korkeammalla. Hyppääjät kuljettiin starttipaikalle hiihtokondoleilla varjoineen kaikkineen. Ennen kilpailua olimme hitusen epäilevällä kannalla helikopterin suhteen, arvelimme kilpailun etenevän varsin verikkaista tahtia kun käytössä oli vain yksi, kerrallaan kolme hyppääjää nielevä kone. Vaan erehdyimme pahan kerran.

Kilpailu vietiin läpi kunnioitettavaa vauhtia, helikopteri sahasi edestakaisin lähtöpaikan ja hyppyajan välillä ja ennenkuin edelliset hyppääjät olivat maassa olivat seuraavat jo ilmassa.

Hyppyä suoritettiin joukkue-tarkkuushyppyyinä kolmimiehistin joukkuein. Ensimmäisen kierroksen jälkeen 00-tuloksella oli kuusi kilpailijaa. Suomalaiset päästivät paineet pois. Tiksa kohahdutti teke-

mällä kisan ainoalla pallokuvalla 0.34, Veksi 0.47 ja Rami 1.44. Toisella kierroksella saatiin käyttöön sähköpläkä, joka ei pelännyt lunta eikä pakkasta, vaan toimi moitteettomasti kisan loppuun saakka. Veksi teki toisellaan kaivatun nollanollan, Tiksa 1.89 ja Rami 2.64. Puhtaan pelin miehistä putosi jo toisella kierroksella kaksi, molemmat saivat tosin vain sentin.

Suomalaisvärejä AROSAn maisemissa.

Varavarjokeikkoja tehtiin toisella kierroksella peräti kolme. Ranskalainen ja kaksi italialaista joutui turvautumaan tähän viimeiseen pelastautumiskeinoon ja toinen italialaisista ajatteli ilmeisesti varmistaa alastulonsa kahdella varjolla, hän ei nimittäin päästänyt päävarjoa, vaan veti varavarjon patjavarjon perään.

Hengitystä pidätellen seurattiin maassa tapahtumien kehitystä, mutta kuin ihmeen kaupalla varavarjo luiskahti päävarjon editse ja aukesi, samalla katosi patjastakin vajaatoiminta ja niin tämä kahden tuhannen hypyn mies purjehti majesteettisen rauhallisesti kahdella varjolla maahan.

Ja kilpailu jatkui tulipalovauhtia. Kolmannen kierrok-

sen jälkeen vain kaksi hypääjää oli mukana puhtaalla pelillä, viime vuoden voittaja Itävallan Herbert Pedevilla ja Ranskan Gerard Grangeon. Veksi polki taas nollanollan, samoin teki Tiksa ja sai yleisöltä mahtavat aplodit, Ramin tulos kolmannelta oli 4.95.

Maanantaina saatiin siis kaikki laaksohyppy suoritettua loistavan sään vallitessa. Naama oli enemmän tai vähemmän palanut jokaisella. Laaksohyppyjen jälkeen paras suomalainen oli Veksi sijoituksella 19. (tulos 0.47), Tiksa oli 36. (2.23) ja Rami 45. (9.03).

Tulospalvelu pelasi moitteettomasti (kuten kaikki muutkin järjestelyt), joka ilta oli hotellin lokero täynnä tietokoneliuskaa päivän tapahtumista (tulospalvelu hoidettiin tietokoneella — tietenkin). Eipä tarvinnut laskeskella sijoituksia, kaikki tuli valmiina. Myös kilpailupaikalla tulostus ja tiedotus toimi hyvin ja kuuluttaja selosti jatkuvasti yleisölle tapahtumien kulkua.

Tiistai: hurjaa laskettelua

Tiistaina sitten veri punnittiin suurpujottelumäessä. Sunnuntaina oli siis jo laskettu karsintalasku ja kilpailijat jaettu lähtöryhmiin. Rata oli vaativa, mutta ei sentään ihan mahdoton. Radan tulee Parasikin sääntöjen mukaan olla pituudeltaan n. 1000 m, korkeuseron pitää olla n. 250 m, portteja 30—35 ja keskimääräisen ajan tulee olla n. 60 sekuntia. Vertailun vuoksi mainittakoon, että Lappeenrannan tämänvuotinen SM-”mäenlasku” tapahtui radalla, jonka Tiksa laski ajassa 17.36 s.

Ensimmäisen laskun voitti kuin leikitellen viime vuoden voittaja, Itävallan söötti ja nauravainen Herbert Pedevilla ajalla 70.47 s. Ja toiseksi tyylikkäästi laskien tuli Ranskan nuori ja ujo Gilles Yout. Ensimmäisellä laskulla kaatui kuusi kilpailijaa. Parasikin sääntöjen mukaan kaatunutta ei diskata kokonaiskilpailusta, vaan hän saa laskea toisen laskun ja hänelle lasketaan sangen monimutkaisella tavalla maksimiaika.

Suomalaisista laski ensimmäisenä Tiksa ja näyttävästi laskikin. Tiksa oli kolmosryhmän laskijoista ehdottomasti paras ja sai sijoitukseensa 21. vain 6.74 sekuntia voittajalle hävinneenä. Veksi oli kolmosryhmässä neljäs, kokonaissijoitus 34. 12.58 sekuntia voitta-

jaa hitaampana. Rami oli 44. ja ero Pedevillaan 26.79 s.

Toista laskua varten rataa muutettiin ja tällä kertaa myös lyhennettiin. Jännittyneinä odottelimme Herbertin laskua. Mutta lankeemus tuli Herbertin osaksi, vaikkei ylpeys käynyt edellä. Hän kaatui siis laskunsa, josta olimme vilpittömästi pahoillamme. Herbert oli sympaattisuudellaan valloittanut kansakilpailijansa. Tiksaalla on vuosia ollut tapana käydä kyseisessä Pedevillaan voiteluohjeet ja aina on voitelu onnistunut (niin, huipulla hinkataan mutkasuksenkin pohjaa).

Ranskan Gilles Yout voitti toisen laskun ajalla 58.88 s ja toiseksi tuli veli Joel Yout. Tiksa laski jälleen hyvin, 5.51 s voittajaa hitaammin ja sijoitui suurpujotteluosuuden kokonaiskilpailussa sijalle 19. Veksille sensijaan kävi vähän köpelösti. Suksen side oli ilmeisesti liian löysällä ja kovassa vauhdissa irtosi. Veksi jatkoi matkaa, mutta huomataan toisen suksen puuttuvan teki kaunis muotoisen etuvoltin. Sitkeänä miehenä Veksi ei kuitenkaan näin vähästä lan-

nistunut, vaan jatkoi yhdellä suksella maaliin asti yleisön kannustaessa tyydyttävän voimakkain kehotushuudoin. Veksi sai toiselta laskulta maksimian ajan ja oli kokonaiskilpailussa 41. Mikäli toinen lasku olisi mennyt samaa vauhtia kuin ensimmäinen, olisi Veksin sijoitus ollut kymmenen sijaa parempi. Rami oli 44. Australian Sher Hannington auraili erittäin rauhallisesti radan läpi, mutta onnistui silti ainoana kisassa kaatumaan molemmat laskut.

Ehkä suomalaisten kannalta jännittävin osa kilpailua oli ohi (ainakin matkanjohtajaa jännitti, jotta pysyykö ne poijaat pystyssä) ja siirryttiin takaisin laskuvarjourheilun pariin. Ensimmäinen vuorihyppy oli tarkoitus hypätä vielä iltapäivällä. Aurinko oli kilottanut koko päivän täysin pilvetömältä taivaalta. Hyppäämisen kannalta hyvä asia, mutta suomalaisten herkkähipiäiset kasvot alkoivat tässä vaiheessa muistuttaa grillattuja makkaraita. Tauolla voitelimme naamamme valkoisella sinkkipastalla ja saimme sittemmin kuulla muutamia huomautuk-

sia huvittavasta ulkomuodostamme.

Suomen joukkue oli melko tyrmistynyt nähtyään vuorihypyn maalialueen. Sähköpläkö roikkui rinteessä, jonka kulma oli n. 45 astetta. Kukaan muu kuin me ei tuntunut olevan huolissaan rinteestä jyrkkyydestä. Järjestelijät vastasivat lohduttavasti kyselyämme maalipaikan vaaroista, että ainahan kilpailuihin liittyy omat vaaransa ja riskinsä.

Hyppyvarusteiden kuljetus lähtöpaikalle ei sujunutkaan yhtä joustavasti kuin laaksohyppyillä. Hyppääjät joutuivat nousemaan vuorelle tavallisessa istumahississä, hyppykamat niskassa ja sukset jalassa. Ja entäs alastulo hyppyjen jälkeen! Hyppyhaalarit lepattaen, varjot selässä työllittelivät laskuvarjoilijat alas Alppien rinteitä.

Neljännellä hypykiekkokierroksella eli ensimmäisellä vuorihypyllä 00-miehistä vain Gerard Grangeon pysyi mukana. Pedevilla oli ilmeisesti laskun epäonnistumisen myötä menettänyt kiinnostuksensa kilpailuun ja otti hommat shown kannalta. Veksi teki hyvän tu-

loksen vaikeassa paikassa 0.14 ja Tiksa 2.40. Rami tuli maalialueelle melkoisella vauhdilla, onnistui tökkäämään varpaansa 4.08 kohdalle, jatkoi matkaansa ja laskeutui muutama kymmenen metriä maalialueen alapuolelle. Neljän kierroksen jälkeen Veksi oli noussut pykälän ja oli 18. tuloksella 0.61. Vuorihyppy rasasi aika mukavasti kärjen järjestystä ja huippumiehiä putoili jatkuvasti pelistä.

Ruotsalaiset olivat innoissaan, sillä heidän Henrik Boströminsä oli laskenut hyvin ja hypännyt vielä paremmin, neljän kierroksen jälkeen Henrik oli 13. tuloksella 0.32 ja hänellä oli kaikki mahdollisuudet sijoittua hyvin kokonaiskilpailussa. Ruotsalaisilla oli kilpailussa mukana kaksi joukkuetta, jotka eivät mitenkään sävähdyttäneet tasokuudellaan keskieuropalaisien joukossa. Ruotsalaisten kanssa seurustelimme melko paljon, samassa hotellissa kun asumme. Yhteistä saunailtaa järjesteltiin koko viikko, mutta loppujen lopuksi sitä ei sitten saatu ollenkaan aikaiseksi lukuisista yrityksistä huolimatta ja Suomen joukkueen keskuudessa syntyi lentävä lause "mennääks ruotsalaisten kanssa saunaan?", jonka merkityksen vain joukkueemme ymmärtää. Ruotsalaiset olivat innostuneita tulemaan Suomeen ensi talvena paraskikisoihin, jos kisat järjestetään sopivassa paikassa (mikään sadan metrin nyyppylä ei kuulemma kiinnostanut).

Keskiviikko — vuorihyppyjä

Kaksi kierrosta vuorihyppyä oli vielä jäljellä kilpailusta. Sää oli jatkuvasti loistava. Viides kierros pudotti Gerard Grangeonin johdosta, tulos 0.33. Johtoon nousi yllättäjä, USAn Hank Barber, joka oli kaikessa hiljaisuudessa takonut hyvää tulosta koko kilpailun ajan; tulos 0.06. Veksi osui taas hyvin 0.04 ja nousi viidenneksitoista, Tiksa 1.54 ja Tami 2.43.

Viimeiselle kierrokselle vaihdettiin maalialue loivempaan rinteeseen yleisön takia, kisaa oli näet vaikea seurata kun oli jatkuvasti huolehdittava omasta tasapainosta. Ja kuinka ollakaan, Hank-poika hypäsi viimeisenkin hypyn hyvin (0.04) ja yhteistuloksella 0.10 voitti tarkkuushyppykisan. Riemua riitti USAn leirissä, amerikkalaiset eivät aiemmin ole erityisen hyvin

Para-skikisoissa pärjälle. Hank on 33-vuotias insinööri Utahista, takanaan seitsemän vuotta laskuvarjoharrastusta ja 1200 hyppyä. Suurpujottelu ei sujunut Hankilta aivan odotetusti, yhteistuloksissa hän oli vasta 19.

Veksi häkeltä maalialueen vaihdoksesta ja sai tuloksen 0.93, yhteistuloksella 1.58 hyppäkilpailussa heltisi 21. sija. Tiksan tulos viimeiseltä hypyiltä oli 1.02 ja Ramin 1.73, sijat 38. (yht. 7.19) ja 44. (17.27). Ruotsin toivo töpäsi viimeisellä, tekaisi kuusimetrisen ja putosi kilvasta.

Yhteiskilpailun voitti 20-vuotias Gilles Yout Ranskasta. Toiseksi tuli Gillesin vanhempi veli Joel ja kolmanneksi myös ranskalainen Gerard Grangeon. Gilles Yout on taitava laskija, joka on vauvantossut vaihtanut suoraan hiihtomoihin. Hyppäämisen Gilles on aloittanut vasta kolmisen vuotta sitten vanhemman veljen innostamana ja ainoana tavoitteenaan voittaa Para-ski

world cup mestaruus. Kolmen vuoden aikana kertyi hyppyjä 800 ja tällä kokemuksella heltisi Gillesin ensimmäisissä paraskikisoissa tulos 0.16 ja yhteiskilpailun voitto.

Veksi sijoittui kokonaiskilpailussa suomalaisista (ja ruotsalaisista!) parhaiten, sijoitus 28. Tiksa oli 36. ja Rami 47. Joukkueena Suomi oli 14.

Ohi on

Niinpä kisat oli sitten ohi. Melkoista vauhtia oli pidetty, sillä föhn-tuulien mukana oli luvattu tulevan lumisadepilviä. Jo samana iltana, kun viimeiset hypyt oli saatu hypättyä, alkoi lunta pyryttää. Järjestäjät huokasivat helpotuksesta saatuaan kisat kunnialla läpi. Ohjelmassa oli enää näytös ja päättäjät lauantaina.

Näytöksessä esiteltiin tavanomaiset kuviot, uutta oli USAn joukkueen näyttävä kupurelatiivi, jolla he saivat ensimmäisen palkinnon näytöshyppäkilpailussa. Suomen joukkueen piti tehdä neljän

tähti yhden saksalaisen kanssa, suunnitelma ei kuitenkaan onnistunut. Tiksan mittari teki temput ja Tiksa avasi pallokupunsa runsaan 2000 metrin korkeudessa. Pelkäsimme Tiksan purjehtivan aivan uusiin maisemiin vuorenhuippujen yli raikkaiden vuoristotuulten mukana, mutta niin vaan vanha sissi pääsi pokaamaan yleisön eteen.

Palkintojenjako kesti kauan, sillä kultamitaleja jaettiin peräti kuusi kappaletta: hiihdon, tarkkuuden ja yhdistetyn voittajille, sekä parhaille joukkueille näissä kolmessa lajissa. Kisojen ainoa naisosanottaja, ranskalainen Marjolaine de Pury (kilpaili tosin virallisen kilpailun ulkopuolella) sai kiitosta miehille antamastaan kovasta vastuksesta.

Ensi vuonna Courchevel

Kilpailu oli erittäin hyvin järjestetty kaikin puolin. Majoitus, ruokailu tms. sosiaaliset seikat oli kunnossa ja itse kilpailu sujui ilman turhia sähellyksiä veljellisen sopu-

soinnun merkeissä. Sekä kilpailijat että yleisö olivat tyytyväisiä.

Suomen joukkueen osalta matka meni mukavasti ilman mutkia ja suurempia kommluksia. Joukkueen henki oli erittäin hyvä ja jäähyväiset Hki-Vantaan lentoasemalla matkan jälkeen haikeat. Suomen menestys kisoissa olisi voinut olla parempikin, vaikka noin kokonaisuudessaan aika tyytyväisiä oltiinkin. Harjoitushypyt ennen matkaa olivat jääneet joukkueelta vähiin, siinä suurin syy odotettua huomompiin tarkkuustuloksiin. Joka tapauksessa tämä on laji, jossa Suomella on mahdollisuudet pärjätä kansainvälisissä kilpailuissa. Ensi vuonna kisat järjestää Ranska ja paikka on Courchevel Alpeilla. Siitä vaan laskettelijat hyppäämään ja hyppääjät laskettelemaan!

Kiitokset tuesta:

Lassila & Tikanoja Oy (Tikkas)

Suomen Trikoo Oy
Liisa Voiman kutomo

PARA-SKI-WELTCUP '80 TULOKSIA

TARKKUUSHYPPY — HENK.KOHT.

Nr.	Nat.	Name	Rinnehyppy			Laaksohyppy			Total
			1.	2.	3.	1.	2.	3.	
1	USA	Barber Hank	0.00	0.00	.04	.06	0.00	0.00	.10
2	BRD	Stuebler Christ	.06	.01	.01	.01	.02	.04	.15
3	FRA	Yout Gilles	.13	0.00	0.00	0.00	.01	.02	.16
4	FRA	Yout Joel	.02	0.00	0.00	0.00	.21	.01	.24
5	ITA	Marin Enrigo	.14	0.00	.01	0.00	.14	.01	.30
21	FIN	Korhonen Veikko	.14	.04	.93	.47	0.00	0.00	1.58
38	FIN	Rautiainen Timo	2.40	1.54	1.02	.34	1.89	0.00	7.19
82	FIN	Laine Raimo	4.08	2.43	1.73	1.44	2.64	4.95	17.27

HENKILÖKOHTAINEN LASKU

Nr.	Nat.	Name	1. Lauf	2. Lauf	Total
1	FRA	Yout Gilles	.19	0.00	.19
2	FRA	Yout Joel	.87	.48	1.35
3	FRA	Grangeon Gerard	1.68	2.86	4.54
4	FRA	Burdet Robert	2.88	1.89	4.77
5	AUT	Mennel Peter	2.37	2.46	4.83
19	FIN	Rautiainen Timo	6.74	5.51	12.25
41	FIN	Korhonen Veikko	12.58	29.44	42.02
				max	
82	FIN	Laine Raimo	26.79	20.48	47.27

HENKILÖKOHTAINEN KOKONAISKILPAILU

Nr.	Nat.	Name	F'sch	Ski	Total
1	FRA	Yout Gilles	16	2.51	18.51
2	FRA	Yout Joel	24	17.81	41.81
3	FRA	Grangeon Gerard	42	59.88	101.88
4	BRD	Hild Wolfgang	63	75.58	138.58
5	AUT	Flatz Reinhard	88	78.74	166.74
28	FIN	Korhonen Veikko	158	554.24	712.24
36	FIN	Rautiainen Timo	719	161.58	880.58
47	FIN	Laine Raimo	1727	623.49	2350.49

Lomaa:

Viikon loma harrastuksensa parissa — mikä sen parempaa. Pojat poimivat minut Turun lentoasemalta, ja heti suunta kohti Räyskälää. Vain kolme tuntia myöhässä.

Perillä. Heti, kun raotamme Corol an ovea, saapuu paikalle kaveri: "Mä olen Leskisen Hannu, kurssin apukouluttaja. Sä varmaan olet Kristian. Mennään katsomaan luokkaan UH-filmejä".

Joo, perään vaan. Löydän itselleni paikan ja ryhdyin seuraamaan tapahtumia valkokankaalta. Viisi sekuntia uloshyppyä ja arvostelua perään. Sitten seuraava ja seuraava ja seuraava....

Filmin jälkeen käytiin Eeron kanssa läpi omat arvostelut. Lomaako?

Muille loppuilta vapaata. Minulle teoriakokeet, jotka myöhästymisen takia jäivät suorittamatta.

Sitten Laakasaloon. — Ahdetaan Matin auto täyteen, toiveena: kyllä joku varmaan sinne osaa. Ja päästiinhän me perille. Forssan kautta, kymmenestä kilometristä tulikin sata.

Perillä, huurteisten ääressä, miellyttävä "ahaa-elämys". Kurseilla on porukkaa ympäri Suomea. Keskustelua yhteisistä asioista, eri koulutusmenetelmistä, kilpailuista sekä uusista välineistä. Myöhemmin Eero kertoikin eräästä kurssin tavoitteesta: käytännön mesu-toiminnan lisäksi "systemien yhdenmukaistaminen" ympäri Suomea.

Maanantaina alkoikin kurssin varsinainen teoriakoulutus. "Notamiviidakossa" kahlaamista, ohjeita käytännön hyppytoiminnalle ja kouluttamistaitoa. Niin täyttä tavaraa, etteivät aivot jaksaneet seurata

oppilaat, kuka teitä paiskii?

Mestarioppilas Enkvist tarkkana (yläkuva)
Oppilaat, nämä ainakin teitä paiskivat! (alakuva)

kynää enää puolenpäivän aikoihin. Illalla sitten saunaan, asioita sulattelemaan.

Tiistaina koitti sitten SE SUURI PÄIVÄ: Ohjelmassa käytännön hyppyharjoituksia. Keli kun ei vain oikein suonut mahdollisuuksia urheiluilmailun toteuttamiselle.

Hotell-Quebecistä kuitenkin suoritettiin monta — enem-

män tai vähemmän onnistunutta ulostautumisharjoitusta viidentoista sentin korkeudelta. Ja onhan se ylätasokone aina siitä hyvä, että kun siiven alla toimii, niin ei kastu.

Tosi karusellia: —Suojaa varjon kahvaa, —piuha tuonne, —ote tuosta, —tämä tästä, —se siitä... Ja ne vanhat konkarit saavat sen näyttämään niin helppolta..

Lisää teoriaa, ruokaa, saunaa, vähän unta, teoriaa jne...

Kiinnostava osa koulutuksesta oli mesuoppilaitten kouluttamisharjoitukset. —Pistää vähän veren kiertämään, näin asiantuntevalle joukolle asioiden esittäminen. Mutta tuli opittua muilta monta hyvää "niksiä ja vinkkiä", teorian ja käytännön harjoitusten perille saattamiseksi.

Torstaina sitten vihdoinkin oli keliä. Mielialaa rauhoittavaa toimintaa nämä naruhyppy. Ja mestaroidessa sai hypääminen ihan uusia ulottuvuuksia. Kokeiltiin myöskin — ja hyväksi havaittiin, kajaaneläimen "kouluttaja korvassa" systeemi. Sisäpussi oli myös monille aivan uusi laite. Patjamihet vaan PC:n varaan ja illalla olikin liitetty iloiseen joukkoomme kaksi uutta ilmiötä: "Nilkku Nipa ja Rampa Reiska".

Ohjelma jatkuu samanlaisena. Lassekin kävi meitä lauantaina tervehtimässä. Sitten yhtäkkiä koittaakin sunnuntai: loppukokeet, jonka jälkeen alkoi kurssin kriittikkitilaisuus. Ja kuten ilmeisesti viime kurssillakin, keskustelu liikkui pääasiassa oppilaiden kouluttamistaitoharjoitusten yhteydessä. Mieliäniä sekä tuntimäärän lisäämisestä että koko harjoitusmuotoa vastaan. Mitään paranoiaa asiasta ei kuitenkaan kehittänyt — kiitos hyvän asennekoulutuksen.

Haikain mielin näkemiin — Suomen parakentillä tavataan (näin on myös käynyt!)

Matin kanssa Turkuun päin ajellessa päädytään loppukommenttiin.

Eipä, totta vicköön, mitään lomaa, mutta harvinaisen miellyttävä työviikko.

— KRIS —

2. Fokker friendship boogie 21.–25.5. 1980 Helsinki

RW — kansa oli taas kerran kokoontunut Helsinkiin viettämään Boogea. Hauskaa oli, vaikka ei hypättykään suunnitelmien mukaisesti, sillä sääherra oli huonolla tuulella eikä suosinut "boogieväkeä".

Fokker Boogie järjestettiin jo toisen kerran ja paikkana oli Helsinki ja SLK. Tämä leiri sai jo ensimmäisellä kerralla osakseen kansainvälistä huomiota, joka näkyi osallistujien kansallisuuksista. Mukana oli Ruotsi, Norja, Tanska, Hollanti, Belgia, Saksan Liittotasavalta, USA ja Ranska, tosi kansainvälistä ja kaikki olivat oikein mukavia, kuten "parachutistit" yleensä.

Leiri alkoi harjoitusviikolla 17. 5. perjantaina. Silloin käytössä oli SLK:n Pilatus Porterin ohella sen "isoveli", Oulusta vuokrattu Turbo Porter. Sää oli hyvä koko viikonvaihteen ja taivaalla nähtiin hienoja 10-miehen tähtiä ja joitakin 16-miehen yrityksiä.

Fokker saapui tiistai-iltana tiheysateen vallitessa ja mieli oli matalalla sään vuoksi, eikä ennustus luvannut kovin hyvää säätä. Koko viikko meni pie-

FOKKER BOOGIES

nen masennuksen vallassa eikä hyppyjä tehty kovin runsaasti. Vasta lauantaina päästiin hyppäämään tositaroituksella. Fokker oli taivaalla koko ajan ja lähiseudun asukkaat saivat hämmästellä patjojen runsautta kun ne täyttivät taivaan ja välillä tulla tupsahtivat kotipihalle huonon huppypaikan vuoksi.

Mitään suuria ennätyskuvioita ei tehty, mutta kylläkin 20-miehin, jossa oli 5 edustajaa kustakin pohjoismaasta. Pienempiä kuvioita 8–16-miehisiä tehtiin runsaasti vaihtelevalla menestyksellä.

Kotimaisia hyppääjiä oli SLK:n ulkopuolelta runsaammin kuin viime vuonna, mutta enemminkin olisi voinut olla. Asiaa sotki pahasti se, että samaan aikaan oli Schlecht Utissa opettamassa tempuhyppyä. Miksi näin? Toivottavasti tulevaisuudessa voidaan tällaista päällekkäisyyttä välttää.

Koska sää oli huono, piti järjestelyjen pelata, ja ne pelasivat. Niiden osalta boogea kehuttiin maailman parhaaksi. Pubi hoiti huollon, sauna oli päällä 5 vrk ja iltaisin oli ohjelmaa "paramaiseen" tyyliin.

RW-valmennuksesta vastasi jo viime vuodelta tuttu Bengt Laursen Norjasta ja Michael Truffer USA:sta, joka toimittaa Skydiving lehteä. Kyllä pojat hommansa osaavat ja ovat muutenkin hauskoja veikkoja (Lehdessä 1/80 oli maininta että toisena valmentajana olisi Jerry Bird, mutta näin ei vain käynyt.)

Kokonaisuutena voidaan sanoa, että kaikki meni hienosti ja jokainen oli tyytyväinen. Hyppyjäkin kertyi loppujen lopuksi komeasti olosuhteet huomioon ottaen, kiitos lauantain ja niiden henkilöiden, jotka tekivät sen mahdolliseksi huonossa säässä. Ainoana ikävänä puolena olivat ne kaksi jalkaa, jotka jouduttiin kipsaamaan.

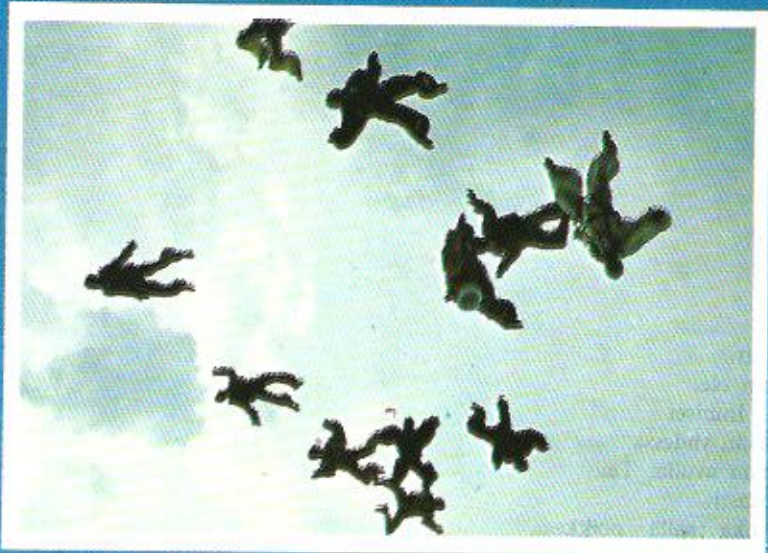
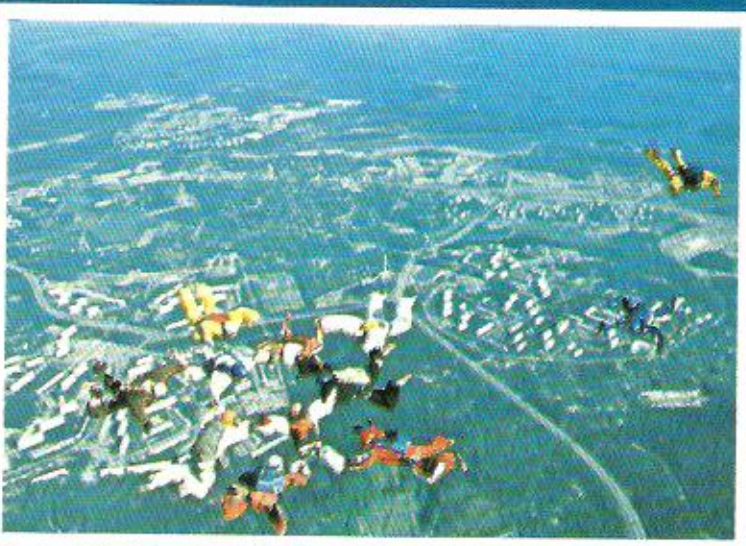
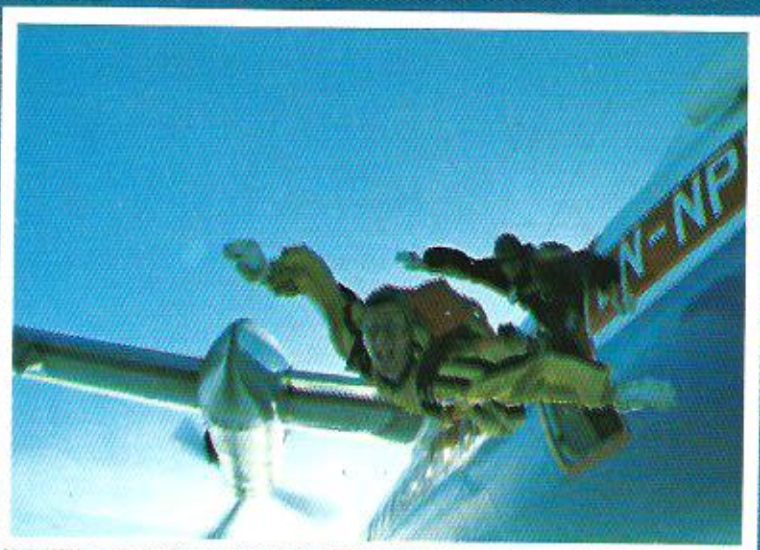
Se parikymmenpäinen joukko, joka seisoi kerosiinien katkussa sunnuntai-iltapäivänä Malmin kentällä ja katsoi haikeana Fokkerin perään joka siipiään heilutellen katosi horisonttiin, mielti varmaankin: "Näemmekö sitä enää koskaan; onko vielä joskus boogiet?" Toivottavasti näemme, sillä Fokker Boogie on rautaa.

Pekka Palotie

Fokker friendship boogie 21.–25.5. 1980 Helsinki

kuvat Jorma
Öster

RW- valmentajien haastattelu

**Miltä tuntuu hypätä Suomes-
sa?**

Bent: Hyvältä. Olen odottanut kauan Helsingin Fokker Boogea. Olen tyytyväinen siihen, että olen täällä. Lähes kaikki viimevuotiset osanottajat ovat täällä ja nuoria lisää. Erityisesti ilahduttaa eurooppalaisten hyppääjien läsnäolo. **Mike:** Mukavalta, mutta kylmältä. Olen todella yllätynyt suomalaisten ja muiden pohjoismaalaisten hyppääjien taasoista. Odotin näkeväni paljon etupuolelle olevia varavarjoja jne. Pelkin suomalaisvoimin tehdystä 16:sta yrityksestä, jossa oli 15 kiinni, tulisi teidän olla hyvin ylpeitä. Harva SLK:n kokoinen kerho USA:ssa pystyy samaan.

Mitä mieltä olet Boogien järjestelystä?

Bent: Järjestelyt olivat viime vuonna hyvät. Tänä vuonna vielä paremmat. Vaikka kelit ovat olleet todella kehnot ohjelmaa on ollut koajan. Kukaan ei ole päässyt pitkästymään. Video ja varsinkin flipperi ovat hyviä ideoita.

Mike: Olen kiertänyt boogea kymmenisen vuotta. Voin sanoa, että nämä ovat ehdottomasti parhaat boogit joihin olen koskaan osallistunut. Ihmiset on onnistuttu pitämään yhdessä koko ajan ohjelman avulla. Täällä tutustuu nopeasti.

Mikä täällä poikkeaa huomattavammin USA:n boogeista on yhteishenki ja mainoksettomuus. Esim. USA:n kansalliset mestaruuskilpailut, niiden tulisi olla vuoden paras tapahtuma. Siellä hallitsevana piirteenä on kuitenkin kova kaupallisuus. Et voi kääntää päätäsi näkemättä kokoajan mainostekstejä.

Haastattelu RW-valmentajista
by Sari-Anna Pakarinen

Michael Truffer (29)

- nykyinen asuinpaikka Florida, lähellä hyppykeskusta, jossa tavallisesti hyppää
- aloittanut 1969 Californias-
sa josta muutti kolme vuotta sitten. Hyppyyä nyt n. 2700 ja vapaatapudotusta n. 28 h
- omistaa Skydiving-lehden ja toimii sen päätoimittajana

Bent Laurssen (24)

- Norjalainen, asuu Oslon lähistöllä
- hyppykerho: RW-klub Nimbus
- aloittanut hyppäämisen vuonna 1973 nykyään n. 1050 hyppyyä ja n. 12 h vapaatapudotusta
- leipänsä tienaa omalla vesipatjoja myyvällä liikkeellä, sekä toimii myös flippereiden korjaajana

Mitä mielestäni voisi lisätä sateisten päivien ohjelmaan, ovat erilaiset kurssit ja alustukset. Aiheita voi miettiä vaikka edellisenä iltana sopivien alustajien kanssa. Aiheina voi olla kaikki laskuvarjoheiluun liittyvä. Varusteet, RW aloittelijoille ja pidemmälle eteneille, kupu - RW jne.

Fokker Friendship vai DC-3?

Mike & Bent: Fokker on erittäin miellyttävä penkkeineen ja se nousee nopeasti. Ovi on kuitenkin ahdas verrattuna koneen kovaan vaa-kanopeuteen. DC-3:sta voi pitää ylipäättänsä parempana hyppykäyttöön. Sehän on yksi nk. ihanne koneista.

Oletko tyytyväinen hyppäisi täällä?

Bent: Olen erittäin tyytyväinen. Ennätyksiä emme päässeet yrittämään huonon kelin vuoksi. Teimme silti hyvää sekvenssiä 16- ja 20-miehellä.

Mike: Kuten edellä sanoin olen positiivisesti yllätynyt suomalaisten hyppääjien tasos-

ta. Hypyt näissä boogeissa ovat olleet mukavia ja korkeatasoisia, mihin tahansa muihin boogeihin verrattuna.

Mitä yleisiä ohjeita voisit antaa suomalaishyppääjille

Bent: Parempi paneutuminen kuivaharjoitteluun. Se on tuleva hyppy ja siihen on keskityttävä kunnolla.

Suomeen ehdottaisin samaa systeemiä jonka olemme ottaneet käyttöön RW-klub Nimbusissa. Meillä on 4-5 nimettyä RW-kouluttajaa. He hyppäävät kerhon kustannuksella uusien lupakirjahyppääjien kanssa. Se ei maksa kerholle paljon varsinkin jos kouluttajat ovat myös hyppymestareita. Kehitys on kuitenkin huomattavasti nopeampaa. Saamme jatkuvasti uusia RW-hyppääjiä. Hyppäämme enemmän ja ennenkaikkea hyviä hyppyyä.

Tämä on osasyynä, että meidän edustushyppääjät vaihtuvat useammin kuin Suomessa. Se on mielestäni pelkästään hyvä, sillä näin saavat kaikki mahdollisuutensa.

Mike: Suomalaisten pitäisi todella kuluttaa paljon enemmän aikaa & huomiota kuivaharjoitteluun. Se ei ole ehkä hauskaa, muilla se on välttämätöntä. Hyppy hypätään ensin maassa. On käytävä kaikki läpi. Mahdolliset korkeusvaikeudet, erot, purkukorkeus jne. Ne jotka eivät katso tarvitsevasa kuivia, voisivat olla hiljaa ja antaa muiden keskittyä siihen.

Toinen suht' yleinen vika on ruma sisääntulo. Kuvaan ei koskaan ole niin kiire, että pitäisi tulla kovaa. Hiljaa tuleminen on todella helppoa, jos vain vähän malttaa.

Mitä eroa viime vuoden Boogeihin?

Bent: Vuodessa tämän hyppytapahtuman maine on levinnyt yllättävästi. Tänä vuonna täällä on paljon enemmän ihmisiä ja varsinkin kokeneita skydivereitä. Edellä puhuimmekin jo järjestelystä ja todettiin ne hyväksi.

Ainoaksi suruksi on päässyt keli. Viime vuonna se oli upca, tänä vuonna surkea. Toivottavasti taas ensi vuonna hyvä.

Todella vahinko, ettemme päässeet hyppäämään enempää, sillä olen varma, että olisi tullut todella "kuumia" hyppyyä.

Tuletko ensi vuonna?

Bent: Voi pojat, teidän ei tarvitse edes kysyä. Olen ilman muuta täällä.

Mike: Nämä on parhaat boogit joissa olen koskaan ollut. Tulen varmasti ensi vuonna, jos on pienintäkään mahdollisuutta. Uskon, että USA:sta tulee myös muita hyppääjiä. Tänä vuonna tuli ilmoitus liian myöhään.

Para-Pakarinen

Olipa kerran vuosi 1975. Oulussa kävi USA:sta vierailulla Cessna mallia 207. Vierailun aikana järjestyi laskuvarjokerholle mahdollisuus tutustua uuteen konetyyppiin. Muutaman koehypyn jälkeen kone todettiin erittäin sopivaksi oululaiseen hyppykäyttöön, sekä harrastus- että sauhyppyihin. Ja niinhän siinä tietysti kävi, että jo toukuussa 1976 OLK oli upouuden C-207:n onnellinen omistaja. Samana vuonna ostettiin myös C-172, CH-CGF, tuhoutuneen 172:n tilalle. Vuonna -76 ehdittiin uusilla koneilla lentämään yhteensä 660 tuntia.

"Onnikka", eli 207, on varsin suuri sisätiloiltaan ja se kantaa 7 hyppääjää mukavasti parempiin korkeuksiin. Kerhon aikaisempi iso kone, 206, otti sisuksiinsa yhden hyppääjän vähemmän. Talvihypyillä huomaa että Onnikka on vanhaan 206:een verrattuna lämpimämpi (= vähemmän kylmä). Tämä johtuu hyvin pitkistä rungosta ja kaukana perällä sijaitsevasta ovesta.

Huonoja puolia ovat tuolien paikoista johtuva lattian pieni epätasaisuus sekä turboahdettu moottori. Tällainen ahdettu moottori on erittäin tarkka oikeille säädöille ja se voi sanoa sopimuksen irti väärin käytettynä. Toisaalta ahtimesta on ollut suurta etua korkeilla keikoilla, joita kerholaiset ovat

Näistä hyppäämme C-207

Sarjamme tässä osassa on esittelyssä oululaisten uutuuttaan hohtava CESSNA 207 turbo, OH-CGZ.

Teksti ja kuva : Juha Sarkkinen

	c 207 T	C 182
Tyyppi	7-paikkainen	4-paikkainen
Moottori	Continental 520 300 hp	Continental 470 230 hp
Potkuri	McCauley 3-lap. halk. 2,06 m	McCauley 2-lap. halk. 2,08 m
Kärkiväli	11 m	11 m
Pituus	9,7 m	8,6 m
Paino min/max	955/1724	819/1338 kg
Sakkausnopeus sileä max painolla	120	80 kmh
laskuasuu	107	83 kmh
Matkanopeus	255 kmh	255 kmh
Huippunopeus	280 kmh	275 kmh
Lakikorkeus	8000 m	5000 m
Oven koko	1 x 1 m	1 x 1 m

kokeilleet muutamia kertoja jopa kuudesta kilometristä. Onnikan lakikorkeus löytyy vasta 8000 m:stä.

Hyppyhetkellä on vauhtia pidettävä yllä tavallista runsaammin, varsinkin silloin kun muuta porukkaa on vielä sisällä, sillä painopiste siirtyy melko paljon taaksepäin. Oviaukko ei ole, ainakaan vielä, käynyt pieneksi. Oppilaat mahtuvat hyvin ulos ja relativissa kaksi kaveria pystyy ulostautumaan samanaikaisesti. Onnikassa on ovia kaikkiaan kolme kappaletta.

Vuoden -79 syksyllä tehtiin päätös uuden koneen hankinnasta. Marraskuussa sai vanha "seitenkakkonen", CGF, tehdä tilaa melkein uudelle C-182:lle OH-CHV. "Vihtorista" on jo ehditty hypätä muutamia kertoja ja on todettu, että kone todella nousee ylöspäin. 182:een mahtuu passelisti neljä hyppääjää, ja kunhan siihen saadaan uusi ovi lähes mallia Utti, niin kyllä kelpaa talvellakin hypellä. Tervetuloa tutustumaan.

Kerhon aikaisemmat koneet vuosilta 1969—1979:

Fairhild	OH-FCH
—"	OH-FCK
Cessna 172	OH-CCM
—"— 206	OH-CGB
—"— 172	OH-CSI
—"— 207 T	OH-VGZ
—"— 172	OH-CGF
—"— 182	OH-CHV

SLK:n 8-miehinen tekemässä kuviota kesken jääneessä 8-hengen kisassa.

Järjestelyt

Kisojen yleisjärjestelyt hoidettiin hyvällä utiilaisella rutiinilla ilman suurempia aiheita moittimiseen. Kilpailujen johtajana toimi ULK:n puheenjohtaja Era Kajala.

Tuomariston työskentelyä johti tunnetulla rutiinillaan Affe Norra Helsingistä. Muina tuomareina olivat Eero Kausalainen ja Kari Tusa myös Helsingistä, sekä Markku Paakanen ja Ilkka Stauffer Utista.

Aikaisempiin vuosiin nähden oli tänä vuonna tehty pitkä harppaus eteenpäin: On siirrytty Suomessakin videokauteen.

Kisoissa hyödyttiin videosta kolmella tavalla: Tuomaristo pystyi heti tarkistamaan mahdolliset epäselvyydet, kilpailijat näkivät välittömästi hypyn jälkeen oman suorituksensa ja mahdolliset virheet. Kolmas hyöty oli se, että yleisö ja toiset kilpailijat saattoivat puhvettiin asennetusta toisesta kuvaruudusta seurata kilpailusuorituksia ikäänkuin aitiopaikoilta. Ja on laitteesta neljäskin hyöty: Taltioituja nauhoja pystytään käyttämään myöhemmin esim. tuomarikoulutuksessa.

Ansiokkaana kuvaajana toimi Soinin Tatu.

Joukkueet

Kisoihin oli alunperin ilmoittautunut 11 joukkuetta nelimiehiisiin ja 3 joukkuetta 8-miehiisiin. LJK:n joukkue kuitenkin peruutti osallistumi-

taidetta taivaan sinessä

★ ★ ★
Kahden vuoden tauon jälkeen oli relativistien taistelua-reenaksi taas valittu Utti. Tarkoituksena oli kilpailla neljän sekvenssissä ja jälleen kerran yrittää 8-miehistä.

Alkuasetelma neljän sekvenssissä oli mielenkiintoinen.

Viime vuosien ehdoton ykkönen Shy And Pleasant oli poissa pelistä, joten ei ollut yhtään selvää ennakkosuosikia. Kilpailun tulevasta tasosta oli myös vaikeata mennä veikkaamaan sitä tai tätä, koska mukana oli useita uusia joukkueita.

Kuva: Artsi Mattila

sensa. Lisäksi ennakkotietojen mukaan osattiin Tampereelta odottaa joukkuetta, kuitenkin ei "Hevosmiehiä" ilmaantunut tarpeeksi paikalle. Kilpailuun lähti siis 9 joukkuetta suurin toivein:

- Turun Laskuvarjourheilijat
- Imatran Ilmailukerho kahdella joukkueella
- SLK kahdella joukkueella: Freefall-Kiwet ja Sikakiilarit

4-hengen sekvenssi

Joukkueeseen kuuluu 5 hypääjää, joista jokainen joutui hyppäämään ainakin kerran. Kierroksia oli 8 (6). Hypykorkeus 2750 m ja työskentelyaika 35 sekuntia.

Kuvioiden arvonnän jälkeen alkoi hillitön kuivaharjoittelu. Sunnuntai-iltaan mennessä oli saatu päätökseen kaksi kierrosta. Ensimmäisellä kierroksella tehtiin pisteitä seuraavasti: Johdon oli ottanut Tervaporvarit, pisteitä 4, kolmessa pisteessä olivat Sikakiilarit, Buskuri Boys ja Imatran molemmat joukkueet. Freefall-Kiwet ja Turkulaiset saivat kaksi pistettä, Anteeksipojat pääsi yhteen ja Lotmi Down aloitti varovasti tehden pyöreän nollan.

Toisella kierroksella Tervaporvarit piti johtonsa ja kartutti tiliään 3 pisteellä, yhteensä 7, Sikakiilarit pysyi toisena päästen kuuteen pisteeseen. Seuraavina tulivat Buskuri Boys sekä IIK 4 pisteellä, Kiwet, Turkulaiset ja IIK (Lappeenrantalaiset) 3 pistettä, Anteeksipojat 1 ja Lotmi Down 0 pistettä.

Sää oikutteli aina silloin tällöin. Muuten ilma oli kuin lomalaisen toiveuni, mutta RW-lomalaisen kannalta pilviä oli kentän yllä joskus liian tiheässä. Hypätä olisi kyllä voinut, mutta tuomaroinnin kannalta oli välttämätöntä aina silloin tällöin pitää taukoa, koska pilvillä oli inhottava taipumus hakeutua juuri ulos-hyppysektoriin.

— Oulun Laskuvarjokerho: Anteeksipojat ja Tervaporvarit

— ULK kahdella joukkueella: Buskuri Boys ja Lotmi Down.

Avajaiset pidettiin lauantaina 28. 6. klo 13.00, jolloin todettiin, että sää ei täytä vaatimuksia, joten päätettiin odottaa iltaa. Harjoitushypyt saatiin käyntiin illansuussa ja niitä jatkettiin sunnuntai-aamuna.

Taas päästiin kuitenkin jatkamaan. Kolmas kierros muutti tilannetta. Tervaporvarit johti edelleen sitkeästi 9 pisteellä, Sikakiilarit oli yhtä sitkeästi toisena pistettä heikompana, ja Buskuri Boys kolmantena taas pisteen jäljessä. IIK ja Freefall-Kiwet jakoivat seuraavan sijan 5 pisteellä, IIK/Lpr 4, Turku 3, Anteeksipojat 1 ja Lotmi Down 0.

Neljäs kierros muutti sitten järjestystä myös kärjen osalta. Tervaporvarit teki vain yhden pisteen ja oli näin ollen 10:ssä, Buskurit teki samoin vain yhden pisteen, mutta IIK taiteili kolme kuvaa ja nousi tasoihin Buskureiden kanssa, kummallakin oli nyt 8 pistettä. Kiwet pääsi 7 pisteeseen, IIK/Lpr:llä oli 5, Turkulaisilla edelleen 3, Anteeksipojat kartutti tiliään pisteellä ja nousi kahteen. Lotmi Down osoitti, ettei peli ollut vielä pelattu ja avasi tilinsä pisteellä.

Johtoon nousi tässä vaiheessa SLK:n "kakkosporukka" Sikakiilarit. Joukkue teki kolme kuvaa — mutta, ah ja voi! Oli välissä pilvi tai sitten hypy ajautui sektorin yli ja tuomarit eivät nähneet. Joukkue kävi kuumana. Karjalainen kävi jo kysymässä tuomareilta, että "tehtiinkö me liikaa pisteitä, kun piti panna uusiksi?" Sikakiilarit osoitti kuitenkin rautaista keskittymiskykyä tekemällä uusintahypyllä samat pisteet. Joukkueella oli nyt 11 pistettä.

Neljän kierroksen jälkeen voidaan pistetilastosta todeta seuraavaa:

— yksikään joukkue ei vielä ollut kilpailun puolivälissä varma voittaja, joten kilpailusta tulisi ankara

— yksikään joukkue ei ollut enää pisteittä.

Viidennellä kierroksella, jonka maanantai-iltaan mennessä ehti 6 joukkuetta hypätä loppuun, teki kolme joukkuetta 3 pistettä: Sikakiilarit, Buskuri Boys ja Tervaporvarit, yhteispisteet 14, 11 ja 13. Kaksi yllätysmahdollisuutta oli havaittavissa ja oikeastaan jo nähty. Ensinnäkin se, että "susirajan" takaa Oulusta löytyy näin kova porukka kuin Tervaporvarit. Tosin tiedettiin, että pojat olivat paljon hypänneet, ja nähtiinhän toki, että

hyppääjätäkään eivät vieraita olleet: Aholan Pete ja Raikku, Närhen Mikko, Kemppaisen Raimo ja Ermo Ervasti.

Toinen yllätys oli se, että kun katseli SLK:n joukkueiden kokoonpanoja, piti ilman muuta ennakkoon selvänä, että Freefall-Kiwet kokeneempina (Kari Niemi, Kari Tikkinen, Jukka 'Tabasco' Heikkinen, Hannu Leskinen ja Jarkki Vuorio) tulisi olemaan näistä kahdesta kovempi. Sitäpaitsi näin utiilaisittain katsottuna Buskuri Boys oli ehkä hienoin ennakkosuosikki. Mutta ei. Täältä löytyy joukko juuri lupakirjansa saaneita — leima ei kunnolla ole ehtinyt kuivaa — jotka panevat tiukasti kampoihin koko kaartilille.

Mutta annetaanpa kisan jatkua.

Viimeiset 2.5 kierrosta hypättiin tiistaina. Seitsemäs kierros loi kertakaikkiaan herkullisen jännittävän asetelman ennen viimeistä kierrosta. Kuudennen kierroksen jälkeen tilanne kärjen osalta oli se, että Sikakiilarit johti edelleen pisteillä 16. Tervaporvarit oli toisena, 15 pistettä, Buskurit kolmantena 14 pistettä ja Freefall-Kiwet seuraavana 13 pisteellä.

Seitsemännellä Tervaporvarit teki 2 kuvaa ja pääsi luke-miin 17. Sikakiilarit sai 2 pistettä, yhteensä 18. Freefall-Kiwet teki 2 pistettä, yhteensä 15. Kaksi joukkuetta äityi tekemään 4 pisteen suorituksen:

IIK, joka nousi tasoihin Kiwien kanssa sekä Buskuri Boys, joka nousi tasoihin Sikakiilareiden kanssa. Mitalit olivat yhä jakamatta.

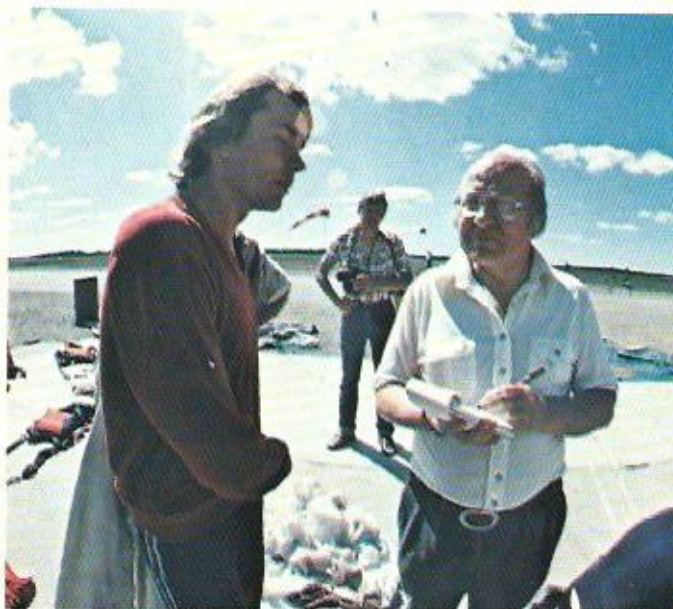
Ennen viimeistä random-kierrosta tehtiin taas niitä tuttuja laskutoimituksia. Tilanne oli lyhyesti se, että voitonmahdollisuudet arveltiin olevan Kiilareilla tai Buskureilla. Kumpi tekee 3 pistettä, voittaa. Neljään pisteeseen ei kukaan uskonut tässä tilanteessa. Sensijaan uskottiin, että Kiilarit ja Buskurit voisivat saada myös 2 pistettä, jolloin seuraisi uusinta. Lisäksi Tervaporvarit voisi saada 3 pistettä, jolloin uusittaisiin kaikkien kolmen kesken jne. Tilanne muiden mitalien osalta näytti yhtä kiharaiselta. Jos esim. Kiwet ja/tai IIK onnistuisi hyvin, uusittaisiin muistakin mitalista mahdollisesti. Tilanne vaikutti hieman jännittävältä.

Piti hypättämän random-sarja, joka alkoi kuviolla mono pod. Toisena tuli zig zag ja kolmantena tiivis haitari. Neljänteen asti ei tainnut kukaan uskoa paitsi Kiwet. Joukkue teki 4 kuvaa, mutta riemu vaihtui pettymykseksi, kun tuomarit ilmoittivat, ettei haitarissa ollut oikeita otteita. Tuloksena oli kaksi pistettä ja yhteensä 17. IIK teki samoin 2 pistettä ja pääsi samaan lopputulokseen. Tervaporvareiden mono pod syntyi näppärästi, mutta zig zagia yritettiin liian innokkaasti, jolloin kuvio hajosi. Uusi yritys tuotti tuloksen, mutta kolmanteen kuvaan ei enää ollut aikaa. Loppupisteet 19.

Sitten oli vuorossa Buskuri Boys. Uloshyppy oli hyvä, mutta siihen se sitten loppuikin vähäksi aikaa. Sähellystä kesti 26 sekuntia, ennenkuin ensimmäinen kuva oli valmis. Toinen syntyi näppärästi, aikaa kului n. 5 sekuntia, mutta haitaria ei ehditty kuin aloittaa. Lopputus 20 pistettä ja jäänitys tiivistyi.

Ennen viimeistä hyppeään Sikakiilarit tiesivät tarkoin tilanteen. Jos tulee 1 piste, uusitaan Tervaporvareiden kanssa. Jos tulee 2 pistettä, uusitaan Buskureiden kanssa. Jos tulee 3 pistettä... no, koneeseen siitä!

Jälkeenpäin Kiilarit myönsivät, että uusinta Buskureiden

Paikallisen lehden toimittaja tutustumassa kisoihin.

Mestarit.

Kuva: Pekka Palotie

kanssa pelotti eniten.

Oli kiva seurata videosta mestarijoukkueen rauhallista työskentelyä. Ei siinä juuri kiirettä pidetty. Kun haitari oli valmis, puhkesi SLK:n huutosakista sellainen huuto, että tuomareiden sumneri hukkui siihen. Ehtikö ajoissa? Buskureiden Pekka Tuominen veti rөөkiä niin, että savuke hehkui tuuman verran päästä ja nenänpää oli aavistuksen verran vaalentunut. Todettiin, että hyvin oli ajassa. Aikaa jäikin vielä n. 0.75 sekuntia. Uudet mestarit oli leivottu. Lopputulokset 21 pistettä ja määrättömästi mainetta ja kunniaa.

"Ikuinen kakkonen" Buskuri Boys pääsi 20 pisteeseen ja Tervaporvarit 19 pisteeseen. Neljännen tilan jakoivat IIK ja Freefall-Kiwet, 17 pistettä, kuudes tila meni myös IIK:n joukkueelle, jossa hyppäsi Lappeenrannan "ala-osaston" hyppääjiä, pisteitä tuli 8. Seuraava sija meni Turkuun 7 pisteellä. Kahdeksannesta sijasta käytiin ankara taistelu Anteeskipoikien ja Lotmi Downin kesken. Pojat päättivät lopulta jakaa sijoituksen saatuaan kumpikin 4 pistettä ja yrittää ensi vuonna uudestaan.

Yhteenvetoa

Sään suhteen kilpailu onnistui varsin mukavasti. Uusintojakaan ei pilvien takia jouduttu suorittamaan kuin pari kappaletta. Kahdella koneella (C-182 ja C-206) vietyä tahti oli sopiva. Epäselvytykset olivat entistä helpompia selvittää videon avulla.

Tasosta voidaan sanoa, että aikaisempien vuosien tapaista selvää kärkeä ei ollut. Sensijaan taso on selvästi laajentunut, sen osoittaa tiukka kilpailu mitalisijoista. Viimeiselle kierrokselle lähti viisi joukkuetta neljän pisteen sisällä. Sitäpaitsi viimeisetkin joukkueet saivat kokoon 4 pistettä, mikä on edistystä sekin.

8-miehinen sekvenssi

Kisa vaati korkeutta 3 500 m ja piti alunperin hypätä SLK:n uudesta Turbo Pilatuksesta. Kerho ei kuitenkaan

saanut konetta ajoissa käyttöönsä ilmenneiden vaikeuksien vuoksi, joten oli turvaututtava Utin ja Imatran Cessnoihin.

Puljalento on kuitenkin aina ongelma. Kisaan kuului 6 hyppyä, mutta hätätilassa voitiin tyytyä kolmeen. Vallinneet sääolosuhteet olivat sellaiset, että jos olisi ollut käytössä yksi nopeasti nouseva kone, olisi ainakin pakolliset hyppyt voitu suorittaa, koska joukkueita oli vain kolme. Sää ei sinänsä ollut huono, mutta kahden koneen lentäminen kolmeen ja puoleen tonniin ja mahdollisen siirtäminen sopivaan aukkoon olisi tuottanut vaikeuksia ja vienyt bensaa ja rahaa. Yhtä konetta olisi ollut helppo pyörittää.

Mukaan oli kuitenkin ilmoittautunut 3 joukkuetta: Kukkakepit ja Marsipaaniopossu, joka koostui SLK:n hyppääjistä. Jos kysyi, kuka se Marsipaaniopossu oli, käskettiin kysyä Vuorion Jarkilta, joka oli joukkueen kapteeni. Toisena oli uskaltanut mukaan Oulun joukkue, ja kolmantena Utin ja Imatran kerhoista koottu joukkue.

Harjoitushyppy hypättiin torstai-iltana. Uttilaiset saivat yhden kuvion ja muilla oli hyvin lähellä. Perjantai-iltana päästiin hyppäämään ensimmäinen kilpailuhyppy, jolloin Kukkakepit tekivät kauniisti vastakkain olevat timantit ja välivaiheen verran toista kuviota. Oululaiset eivät saaneet kuviota kasaan. Utin joukkue sai kyllä kuvion tehtyä, mutta aikaa kului sekunnin verran yli sallitun 50 sekunnin.

Lauantai-aamuna, joka oli viimeinen kisapäivä, määrättiin aloitus jo klo 4.00, mutta hyppäjiä ei silloinkaan pystytty suorittamaan.

Jälleen kerran jouduttiin toteamaan, että Suomen Mestaruutta 8-hengen sekvenssissä ei vielä ole pystytty hyppäämään.

Ehkä sitten, kun meillä on käytettävissä joskus kone, johon sopii 8 hyppääjää ja joka on käytettävissä kohtuuhinnoin, voidaan jo vuosia jäytännyt puute poistaa.

I II IIIIV V VI VII VIIIyht.

1. "Sikakiilarit", SLK Hannu Havia Jari Holopainen Henri Pohjolainen Jouko Hoviniemi Jarmo Karjalainen	3	3	2	3	3	2	2	3	21
2. "Buskuri Boys", Utti Olli Parviainen Markku Laksio Jari Mäkinen Pekka Tuominen Markku Angerias	3	1	3	1	3	3	4	2	20
3. "Tervaporvarit", OLK Petri Ahola Raimo Ahola Mikko Närhi Raimo Kempainen Ermo Ervasti	4	3	2	1	3	2	2	2	19
4. IIK Ari Rantalainen Lauri Karhu Heikki Salla Matti Heino Rauno Härkönen	3	1	1	3	1	2	4	2	17
5. "Freefall-Kiwet", SLK Kari Niemi Jukka Heikkinen Kari Tikkinen Hannu Leskinen Jarmo Vuorio	2	1	2	2	2	4	2	2	17
6. IIK/Lpr Kivinen Lötjönen Silvennoinen Hiitola Mälkiä	3	0	1	1	1	1	1	0	8
7. "Z", Turun Laskuvarjo-urheilijat Sainio Mattila Ylhä Enqvist Kakko	2	1	0	0	1	1	1	1	7
Jaettu 8. "Anteeskipojat", OLK Hernesniemi Männistö Laine Sarkkinen Rohkimainen	1	0	0	1	0	1	0	1	4
Jaettu 8. "Lotmi Down, Utti P. Huusari Horppu Hämäläinen Koponen Toukonen	0	0	0	1	1	1	0	1	4

miä } pätkelmiä } pätkel

Kuva: Pekka Palotte

Pekka Oralta 1500 rikki!

SLK:n ikinuori 56 vuotias Pekka Ora näytti ettei ikä paina hyppytoimissa. Pekalta meni 1500 rikki 29. 6.-80, hyppy oli tempua ja tarkkuutta. Maahan tultaessa nautittiin samppanjaa ja Pekka kertoi, että seuraava välitavoite on 2000. Häneltähän meni tuhat rikki keväällä -78 (ks. lehti 2/78) ja jos tätä vauhtia jatkuu niin voidaan 60 ikävuotta ja 2500 juhliä samaan aikaan. Toivotamme onnea ja menestystä sekä paljon hyviä hyppyjä.

LASKUVARJOURHEILU-lehden tilaaminen on helppoa: maksa 25,- PS-tilille 427602-1 ja seuraava numero hyppää suoraan postilaatikkoosi. PS. Älä unohda merkitä postisiirtolomakkeeseen tarkkaa osoitettasi!

kuulumisia Immolasta

Pelkkää hyvää kuuluu Immolasta ja mitä nyt pahoista kertomaankaan. Kelirikon aikana hypättiin ja koulutettiin Lappeenrannassa, mutta heti Immolan kentän kestäessä siirrettiin kamat rokka-autoilla Imatralle, kone tuotiin lentäen. Siitä asti on porukat olleet kentällä n. seitsemänä iltana viikossa + viikonloput päälle. Hyppäjä oli 15. 6. 1 408, oppilaita koulutettiin lähes 30. Ja hirvittävä RW-innostus vallannut koko kerhon. Taivaalla on niin paljon lentäviä RW-hyppäjiä, että purjelentäjätkin tuovat koneensa kauhunvallassa hallille heti

kun näkevät hyppääjillä RW-haalarit päällä.

Taito- ja tarkkuushyppyleiri pidettiin toukokuun lopussa. Virallisia kilpailuja ei Immolassa ole tarkoitus pitää tänä vuonna, mutta Imatranviikon loppupuolella pidetään epävirallisesti vesihyppykilpailut. Jos uimataitoista paraväkeä on tulossa seuraamaan Imatran ajoja, niin ottakaapa varjat mukaan. Leirintämahdollisuudet ovat niemiämmelle kuten ennenkin ja sauna kuumana joka iltana.

Hyviä hyppysäitä muillekin toivottelevat: IIK:Laiset.

pää kypäran!

Utissa sattui RW-kisaviikon aikana tapaus, jossa hyppääjä joutui turvautumaan varavaroonsa. Hän tuli alas kiitotien asfaltille lyöden takaraivonsa. Kiikarilla seuraten saattoi todeta, että isku oli kova. Mitään liikettä ei näkynyt n. 2 minuuttiin, joka auttajilta kesti mennä paikalle. Auttajien kertoman mukaan hyppääjä ei tajunnut maailman menosta mitään vielä toviin, vaikka omin avuin pääsikin pystyyn. Hyppääjän oman kertoman mukaan hän ei muista mitään alastulon ja ambulanssiin nousemisen väliltä, johon kului aikaa n. 5 minuuttia.

Hyppääjä käytti kovaa kypäranä. Jos hän olisi käyttänyt huuvaa tai karvalakkia, voi olla, ettei hän vielääkään muistaisi mitään. Kyseessä oli kokenut hyppääjä.

MIETI, KANNATTAAKO PÄÄ PANNA KYPÄRÄÄN!

onnettomuus Ruotsissa

Ruotsissa sattui viime vuonna yksi kuolemaan johtanut laskuvarjotapaturma. Kyseessä oli kohtalaisen kokenut hyppääjä (n. 300 hyppyä). Onnettomuus aiheutui kädestä päästettävän apuvarjon takertumisesta hyppääjän epästabiliin laukaisuaseenon vuoksi. Takertumiseen on myötävaikuttanut liian pitkä apuvarjon punos.

Hyppääjä ei päästänyt kupua ja varavarjo takertui päävarjoon.

päätoimittaja avioon

Nyt se sitten tapahtui. Reino Suonsilta sanoi tahdon 13. 7.-80. En tiedä kumpi on suurempi virhe aloittaa hyppäminen tai mennä naimisiin, mutta toivottavasti RS sen meille joskus selvittää.

Valitettavasti emme saaneet hääkuvien julkaisu-oikeutta, sillä joku naistenlehti oli ostanut niiden yksinoikeudet. Toivotamme onnea ja menestystä sekä paljon uusia tulevia hyppääjiä.

PP

Helmutin tempuleiri

Tällä kertaa taito- ja tarkkuushyppy valmennusleiri pidettiin aikaisemmista tavoista poiketen Immolassa. Ajankoh-ta oli 20.-26. 5. Liekö johtunut inhottavista yhteensattumista vai mistä, mutta odotettua määrää leiriläisiä ei paikalle ilmaantunut. Hyppääjiä oli kuitenkin leirin alussa 20 ja viikonloppua kohden määrä nousi lähes 30:een. Lj:sta paikalla oli 8 + 2 persoonaa, kerhoista oli edustettuina IIK, P-klu, ULK, SLK, Tamkl. Ainoana kauniimman sukupuolen edustajana hyppäämässä oli Harmaisen Pia Tamperelä.

Schlecht saapui Immolan tiistaina illansuussa ja toiminta aloitettiin keskiviikkona. Alkupäivinä pilvet pysyttelivät sinnikkäästi kentän päällä, mutta kuitenkin niin korkealla, että tarkkuushyppäjä päästiin hyppäämään. Koneita oli käytössä kaksi, mutta tarkkuushyppäisissä selvitettiin hyvin yhdelläkin ja silti hyppäjä tuli lähes sata/päivä. Juurista syystä teoriatunnit jäivätkin leirillä melko vähäisiksi.

Hyppäjien arvostelu tapahtui vanhaan hyväksi koettuun tapaan eli valmentaja seurasi maalialueelta jokaisen suoritusta ja puhui sen nauhalle muistiin. Kun pokan viimeinenkin hyppääjä oli alhaalla, käytiin hypyt läpi yksityiskohteisesti. Finaaleja oli tietysti lähes yhtä monta kuin oli hyppääjiäkin, mutta sellaisia-kin arvosteluja kuultiin joissa kommentti oli lyhyt ja ytimekäs eli hyvä hyppy.

Loppuviikosta päästiin hyppäämään jo korkeammaltakin jolloin myös videot laitettiin kokoon. Parhaat kiilarit pääsivät hyppäämään kymmenkunta tempua ja näkemään huimat suorituksensa telka-

miä pätkelmiä pätkel

rista. Nopeimmat sarjat pyörivät kuuden sekunnin pintaan, mutta kovasti on vielä töitä tehtävänä virheiden korjaamiseksi. Taitohyppyjä hypättiinkin sitten leirin loppuun asti eli sunnuntaihin. Ennen lähtöä kävi myös Helmut hyppäämässä. Luultavasti tarkoituksena hänellä oli suorittaa tarkkuushyppy. Niinpä kaikki olivatkin varautuneet pläkälle katsomaan taitajan polkaisua. Ilmeisesti väenpaljoudesta häkeltyneenä Helmut tekikin finaalin suoraan videoidensa viereen saaden pläkällä odottavan puimaan nyrkkiä tasakuissaan. Hypyn jälkeen saatiin sitten ihailla ehkä Euroopan nopeinta videoiden purkamista ja lähtöä kohti Helsinki-Vantaata josta alkoivat valmentajan uudet seikkailut kohti Taiwania.

Leirin aikana hypättiin lähes 500 hyppyä. Hyppymäärä jakaantui lähes puoliksi Ljk:n ja siviilien kesken. Kun päästiin hyppäämään näinkin paljon ja jokainen hyppy arvosteltiin niin uskoin leiriläisten vieneen Immolasta pois muutakin kuin hyppylaskut.

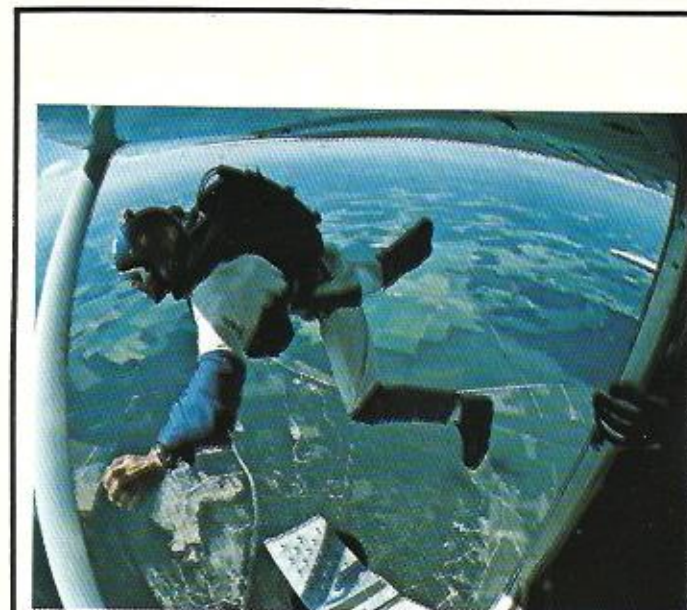
Tällaisenakin valmennusleiri on varmasti hyvä, mutta jos meiltä löytyisi valmentaja tai valmentajia omasta takaa jotka voisivat valmentaa B-sarjalaisia, voisi esim. Schecht keskittyä pelkästään kansainvälisiin kilpailuihin valmistautuvien hyppääjien valmentamiseen. Tämä on vain yksi ajatus ja siinäkin alussa sana Jos.

teksti: Risto Tahvanainen

Parajuoruja

Suomalaisillekin tuttu Pope Valley Parachute Center Kaliforniassa on kuulemma lopeutettu. Alueen omistanut kanadalainen liikemies on myynyt maa-alueen joillekin amerikkalaisille bulvaaneille, jotka eivät moista harrastusta siedä maillaan.

Viimeisin uutinen joka kantautui Tanskasta, joka taas on kantautunut sinne norjalaisia kanaaleja pitkin, on tosi

TLU:n sihteeri Marty Vieru tuulettaa Oripään taivaalla.

Kuva: Seija Lehtinen

Läheltä piti! Päävarjo "rusinana" ja varavarjo sotkussa päävarjon punoksissa. Vitsit vähissä, mutta hyvällä onnella tästäkin selvitettiin ilman vammoja.

Kuva: Martti Toivonen

hyppyleiri Oripäässä

Traditioita ylläpitäen järjesti Turun Laskuvarjourheilijat jälleen juhannusleirin Oripäässä. Viikon mittaisella leirillä oli hyppääjiä ennätysmäisen runsaasti nauttimassa (ainakin) kauniista kesäsäästä sekä tietysti tekemässä häikäiseviä suorituksia taivaan ja maan välillä. Juhannuspyhinä paikalla oli kerhon oman C-182:n lisäksi kaksikin Piper SIXiä pääkaupungista asti. Sixeistä kuitenkin vain toista käytettiin hyppytarkoituksiin. Päästiinpä kuitenkin kokeilemaan yhdeksän hengen RW:tä. Varavarjokeikkoja tuli tänä vuonna "vain" pari, joista toinen oli todella pahan näköinen: vieraileva tähtönen pääkaupungista teki lyhyen vapaan päätteeksi selkääkaikusun, jolloin päävarjoon (TU) muodostui kaksoiskupu ja varavarjon aukaisutoimenpiteet eivät onnistuneet. Tilanteesta selvitettiin kuitenkin pelkällä säikähdyksellä. Kuvassa näkyy repusta ulos purkautunut varavarjo, joka kuitenkin sotkeutui punoksiin ja valui hyppääjän silmille.

Muuten leiri onnistui niin hyvin, että heinäkuun lopulla järjestettiin vielä viikonloppuleiri. Hyvien säiden ansiosta näillä leireillä kertyi hyppyä niin runsaasti, että TLU:n viime vuoden hyppyennätys on jo komeasti rikottu!

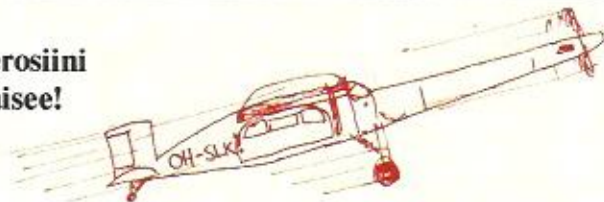
AM

rauttaa. Amerikoissa, hyppääjien luvatussa maassa, olisi tehty 85 miehen tähti tai vastaava. Lehti ei ole saanut varmistusta tiedolle, joten se voi olla vain "parahuu".

★ ★ ★

Tanskalaiset ovat saaneet kovaa RW-oppia, sillä kesäkuussa siellä oli huippuvalmentajia useampiakin. Kanadan maailmanmestarijoukkueen Bob Green ja Jerry Bird etunenässä muiden kanssa.

kerosiini haisee!

Nyt se on sitten totta!

SLK on hankkinut Turbo Porterin. Vanha Pilatus on rasvoissa ja odottaa lähtöä Norjaan, missä eräs sikäläinen paraklubi on päättänyt ostaa sen. Turbo tuli Malmille 11. 7. ja siitä on tehty useita keikkoja. Normaali hyppykor-

keus on 4000 m ja keikat sinne on noin 20 min keskimäärin. Koneen hinta on salaisuus, mutta nöyränä poikana kerho haki lainaa, jotta unelma "hissistä" toteutuisi. Joten kaikki joita RW ja pitkä vapaa kiinnostavat heti Malmille.

miä } pätkelmiä } pätkel

Erkki Peltola

Tampereen Pirkkalan lentokentän ensimmäinen ilmailuseuran osasto ohjelmallisesti hyvin. Ensimmäinen lauantai-ilta, Pirkkalan kentällä ja monet muut tarjotavat paljain seurustelua.
Laskurakettijoukkojen koulutuskeskus. Ensimmäinen lauantai-ilta, Pirkkalan kentällä ja monet muut tarjotavat paljain seurustelua.

Cessna särkyi, muuten hyvin

...että se, mikä yleensä ollut lentokentän saasta luokiteltua aivan laajassa määrässä. Järjestäjät pitivät varuun lauantai-ilta ohjelmalla. Toinen oli liikaa, mutta ei se kovin pahasti haitannut, vaan näytettiin ulkomaalaislehtien John Taylorin toimittaman amatööritilaisuuden Englannissa.

force majeure...

köpelösti kävi...

Tampereelaisten iki-mainio Cessna 195 on nyt sitten lopullisesti siirtynyt hyppytoiminnan osalta historian lehdille, kuten oheisesta **Aamulehden** leikkeestä havaitsemme. Konetta ei ilmeisesti enää korjata hyppykäyttöön, vaan TamLK on pistänyt pennit pinnoon ja hatun kiertämään, josta tuloksena Tampereen

taivaalla porisee nykyään Cessna mallia 185. Sääli, sillä jokainen "ysivitosesta" hypännyt jäänee kaiholla muistelemaan mahtavan tähdimuottorin jyrää... Vaan onhan tuo uusi "kasivitonensinkin" sentään hyvä hyppykone. Viisi hyppääjää mahtuu kerralla mukaan ja tehoja kuulemma löytyy. Koneesta lisää myöhemmin sarjassamme "Näistä hyppäämme".

AM

noin komeasti ulkomaan kielillä, vaan suomeksi: olemme pahoillamme, lehti on myöhässä. Suurimpana syynä tähän voidaan pitää aurinkoisia kesää, joka taas monien vuosien jälkeen on suorastaan houkuttanut kirjailemaan ulkosalla. Myös juttujen myöhästymisillä, kirjapainon kesälomilla ja tietysti omilla (hyppy)kiireillä on ollut osuutta asiassa.

Aiemmissa numeroissa "ahersin" kaiken aina lehden suunnittelusta, asemoinnista, kuvista ja värierotelluista alkaen yksikseni, mutta noin pitemmän päälle tilanne alkoi tuntua toivotonmalta. Aika kun on rajattu käsite...

Korruptiolla ja lupailulla paremmasta huomenesta asia kuitenkin parani: onnistuin puhumaan vanhan ystäväni Ari Mikkolan sen verran pökerryksiin, että hän lupautui tähän karuselliin mukaan. Arissa on se positiivinen ominaisuus, ettei hän kuluta aikaansa typeriin harrastuksiin, kuten esim. hyppäämiseen. Tietynä hyvänä puoleena on pidettävä myös vankkaa graafisen alan kokemusta. (Ari erottuu kuvasta rumempaan hahmomaan, varustettuna parralla.)

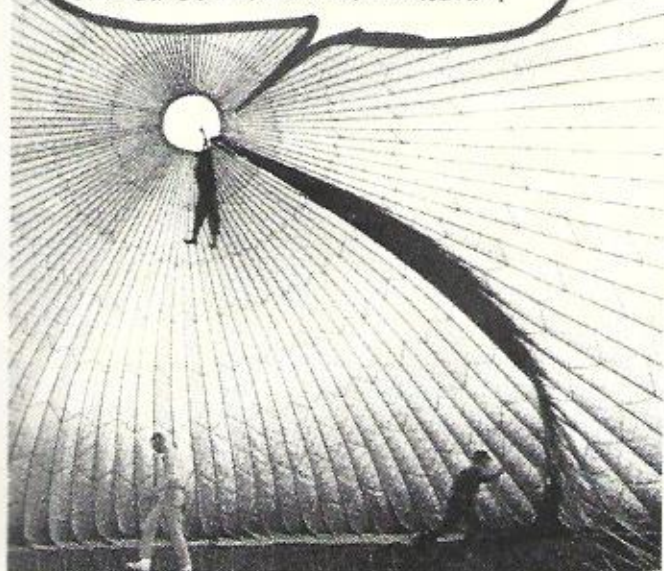
Lehti on "etsinyt tyyliään" perustamisestaan asti, mutta

vasta nyt on ulkoasu ruvennut muotoutumaan. Pyrkimyksenä on saada aikaan mahdollisimman hyvä julkaisu mahdollisimman pienillä kustannuksilla. Pienet kustannukset tietävät suurta "harrastustyön" määrää, joten alkää heittäkö kirveellä, jos kuvat eivät aina laadullisesti tyydytä, tai jos näette jonkun värikuvan toistuvan useissa numeroissa. Värikuvien tekeminen on kallista puuhaa, joten valmiita kannattaa pyrkiä käyttämään useampaan kertaan.

Kaikenkaikkiaan: pyrimme nyt tekemään maailman parasta laskuvarjoalan julkaisua (maailman paras suomenkielinenhän tämä ainakin on!) ja yritämme vieläpä saada numerot pysymään aikataulussa! Tätä tilannetta parantaa ainakin se, että painopaikka on taas täällä Turun lähistöllä ja ladontaan voimme tehdä muutoksia ja korjauksia vielä viime tingassa. Jotte näin kuitenkin tarvitsisi tehdä, olisi seuraaviin numeroihin tarkoitettu materiaali lähetettävä toimitukseen seuraavasti. N:o 3: 15. 9. ja n:o 4: 20. 10. mennessä. Joten kynät savuaan ja kesäkuvia esiin! Teemme sitten teille taas upean lehden!

terv. Artsi Mattila

JA NYT SE ON SITTEN LOPPU!
MIELESTÄNI TÄMÄ PAINAVIEN
OPPILAIEN PUDOTTAMINEN
MENE JÄ NAURETTAVUUKSIIN.

They Crossed That Bridge, Then Jumped Off

After Skydiving From World's Highest Bridge, Jail Was Easy

BY

DAREDEVIL MAKES
 SKI-CHUTE JUMP
 FROM EL CAPITAN

A JUMP FROM ROYAL GORGE BRIDGE Four Charged With Parachute 'Cliff Jumps' Off El Capitan

Chutist

According to Governor the four

MAY 10 1979
**Three Pled
 To Illegal**

BY GENE

Los Angeles Times

Tues., May 1, 1979

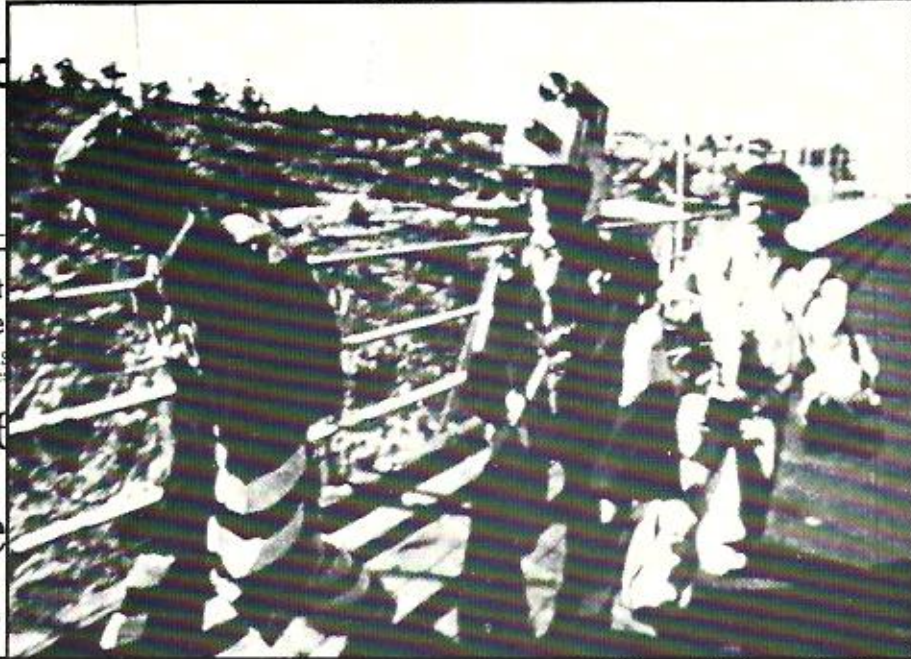
**El Capitan Chut
 Jumpers Charge**

FRESNO (UPI)—The U.S. attorney's office has filed charges

**Whee
 more**

8 Los Angeles Times

Part II—Thurs., Sept. 6, 1979

From
 Building

in Amber per...
 Trade Center's north
 of rush-hour comm

Chutes
 History

skydivers
 for a Law

DIEGO UNION

Kuvat elokuvasta "ROYAL GORGE Bridge Jump"

**Sky Divers at
 Yosemite Worry
 Park Officials**

**parachutes off
 Gorge bridge**

Trigg

Chutist Gets
 Thrill Out Of
 Bridge Jumps

3 deny illegal Yosemite cliff jumping

FRESNO (AP) — One man pleaded no contest, but three others pleaded innocent to charges of making illegal "cliff jumps" off El Capitan in Yosemite National Park.

Kenneth Gosselin, who pleaded no contest Wednesday, will be sentenced May 21 by U.S. District Court

Boenish, who operates Photo Chuting Enterprises of Hawthorne, also is charged with an additional jump off Half Dome at Yosemite and making a commercial film of the jumps.

Park officials said the four were cited while making a film on cliff jumping with parachutes for ABC-TV.

Skydivers in Bridge Leap

CANON CITY, Colo. (AP)—Four skydivers leaped off the Royal Gorge bridge west of Canon City Sunday, plummeting 1,000 feet to mix and mingle face to face with the rock.

Los Angeles Times, August 29, 1979

Hypättyään maailman korkeimmalta sillalta, putkareissu tuntui helpolta.

Kun joku ilmaantuu maailman korkeimmalle sillalle selässään laskuvarjo ja kamera kiinnitettynä kypäaraan, on helppo arvata että jotain mielenkiintoista tulee tapahtumaan.

Tällaista tapahtui Royal Gorge (300 m) sillalla Coloradossa äskettäin.

"Aiotteko te hypätä?" kysyi pieni poika silmät innostuksesta kiiluen.

"Joo", vastasi John Noak.

"Milloin?" pikkupoika kysyi.

"Noin minuutin sisällä," Noak vastasi.

Noak hyppäsi ja niin tekivät myöskin hänen kolme ystävänsä, kaikki kokeneita hypääjiä. Kaikki neljä huimapäätä laskeutuivat turvallisesti Arkansasjoen rantatöyräälle 300 metriä kanjonin pohjalle. Sillalla olleet 200 katsojaa osoittivat suosiotaan päästessään todistamaan tätä odottamatonta tapausta.

Hypyt Royal Gorge sillalta eivät ole mitään uutta lähelle Kanuunakaupungin (Canon City) poliisiosastolle. Tämä vain oli ensimmäinen kerta kun joku hyppäsi sillalta tarkoituksenaan pysyä hengissä.

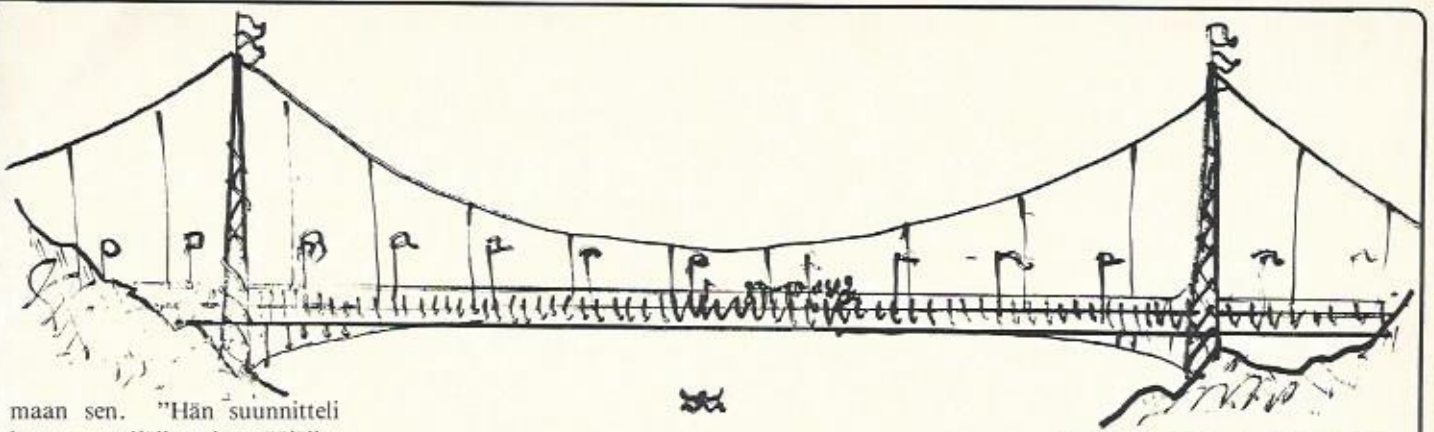
"Sillalta on tehty lukuisia itsemurhia ja hyppyämme pidettiin huonona mainoksena sillalle", sanoi Carl Boenish yksi hypääjistä. "He eivät tieneet mitä tehdä kanssamme. Poliisit pidättivät meidän hyppymme jälkeen ja kuljetettiin käsiraudoissa Kanuunakaupungin putkaan". Enemmän tai myöhemmin

sen täytyi tapahtua. Laskuvarjourheilun laajentuessa ja monipuolistuessa jonkun piti vihdoin kokeilla.

Siltahyppy suunniteltiin salassa ja suoritettiin vauhdikkaasti. Osajoka oli seuraava: Hypääjät — John Noak, David Blattel, Robin Heid, Carl Boenish sekä avustajina — Larry De Kock ja Neil Bloomquist.

"Kaikki alkoi Kansallisissa RW kisoissa Indianassa heinäkuussa" Boenish sanoi.

"John Noak oli nähnyt joi-tain filmejäni. Hän kertoi haluavansa hypätä Royal Gorge sillalta ja pyysi minua kuva-

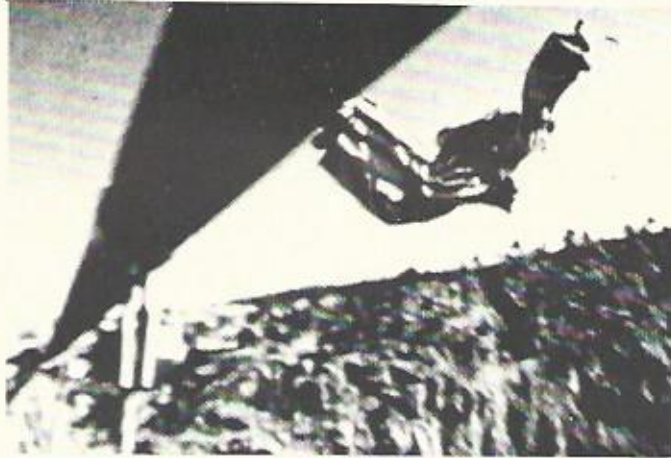

maan sen. "Hän suunnitteli hypyn neljälle hyppääjälle. Neljästä hyppääjästä kolmen piti käyttää kypärään kiinnitettyjä kameroita." Tapasimme Kanuunakaupungin motellissa, josta käsin kävimme tarkastamassa sillan epäilyjä herättämittä. Kanuunakaupungin puistonvartijat (Rangerit) pitävät majaa sillan päässä. "Parkkeerasimme automme ja muutamat lähistön harvoista pusikoista toimivat pukoppeina. Suoritimme varusteiden pukemisen huomiota herättämittä.

"Olimme tutkineet etukäteen kauanko menee aikaa parkkipaikalta sillan keskelle kävelemiseen. Alas joen pohjalle olimme järjestäneet miehen joka ilmoitti tuulista ja ohiajavista junista. Tarkoituksemme oli laskeutua joen vierustalla oleville rataakiskoille. Kello 9.30 aamulla lähdimme parkkipaikalta liikkeelle. Sillalla oli noin 200 ihmistä jotka huomattuaan mistä on kysymys kerääntyivät nopeasti mahdollisimman lähelle sillankaidetta nähdäkseen paremmin. Kaikki olivat jännittyneitä. Suunnitelmana oli hypätä 10 sekunnin välein. Noak hypäsi ensin, muiden kuvatessa suoritusta. Seuraavaksi hypäsi Blattel sitten Heid sensaatiomaisessa joutsen asennossa.

Kaikkien kolmen kuvut avautuivat noin puolivälissä. Kaikki tekivät myös höyhenlaskun radalle. Olimme iloisamme. Irroitimme välittömästi filmikasetit kameroista ja hautasimme ne. Tiesimme poliisien pidättävän meidät emmekä halunneet menettää kuviamme.

"Sillaaikaa puistonjohtaja ei voinut uskoa mitä oli juuri nähty." Hän oli puhelimesta kutsuen poliiseja. Halusin hypätä ennenkuin poliisit saapuivat. Niin laitoin varusteet

ylleni ja hyppäsin sillalta. No, laskeuduttuani kaksi puistonvartijaa tuli juosten alas polkua joka johtaa kanjoniin ja kertoivat poliisien odottavan meitä ylhäällä.

"Kun pääsimme ylös sillalle, yksi poliiseista sanoi: Pidätämme teidät sillalta hyppäämisestä. He laittoivat meille käsiraudat ja veivät meidät kanuunakaupungin putkaan".

"Olimme siellä neljä tuntia. He eivät keksineet mitä tekisivät kanssamme. He selasivat läpi lakikirjaa yrittäen löytää jonkun lain jota olisimme rikkoneet. Ei ollut olemassa lakia joka kieltää laskuvarjohypyt sillalta. Lopulta he löysivät yhden joka kieltää tavaroiden heittäminen sillalta. He inttivät siitä noin puoli tuntia. Sanoimme että syyte ei pitänyt paikkaansa sillä mehän noudimme heittämämme tavarat, siis itsemme".

"He soittivat myös FAA:n päämajaan ja kysyivät josko olimme rikkoneet jo joitain heidän määräyksiään. Sitten he pitivät pienen palaverin ja päättivät olla syyttämättä meitä mistään".

Yksi heistä sanoi: Voisimme syyttää teitä edesvastuuttomasta hurjastelusta mutta koska kaikki olette kokencita laskuvarjohyppääjiä annamme asian olla. Olette vapaita.

Se siitä. Olimme siis vapaita.

Seuraavana päivänä Boenish ja hänen ystävänsä palasivat sillalle suorittamaan täydentäviä kuvauksia tuottaansa filmiin. Kaksi virkapukuista poliisimestä käveli tiiviisti heidän perässään epäluuloinen ilme kasvoillaan.

Viikkoa myöhemmin kanuunakaupungin valtuusto äänesti yksimielisesti läpi lain joka estää laskuvarjohypyt sillalta.

Käänsi Jorma Öster

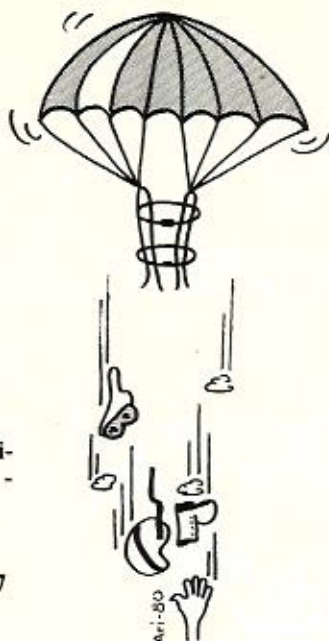
myydään

Hienot vähänhypätyt
PC Mark I Musta pun
+ tandemit + crabber
+ varjolaukku
+ haalarit + kypärä
Antero Kuivanen
Ojasenkatu 13
Ikaalinen
k 933-6563
t 933-60 451

Erittäin hyväkuntoinen modifioimaton PC-Mark I (valm. -74) + De-Luxe-valjaat.
Hypätty 60 hyppyä.
Maarit Lehtonen
Puh. Kerho (SLK) 90/378 827
Koti 90/484 534.

PC-Mark I
Ylijäämäreppu ja -valjaat.
Soittelu puh. (SLK)
90/378 827/Veka.

Tosi halvalla uusi
PARA FOIL 252
Sisältää käyttötakuun.
Risto Rahkola
Puh. 90/383 134.

PC Mk I keltainen kats. 82
Reppu Jerry Bird
varavarjo Jerry Bird
Ylijäämä 61 just kats.
Valjaat Super PRO.
Torsten Viljamaa
Peltokuja c/o Virta
21100 Naantali
p. 921/752 163

For sale BRITTEN NORMAN ISLANDER

Mk. BN2A.

G-AXHE. Built 1969.
Total airframe hours 7042
C. of A. to March 1981
1000 hour inspection done at 6800
Port engine 569
Port prop 978
Starboard engine 1485
Starboard prop 771
New main oleos fitted 12 July 1979
Newly painted.
Two Nav/Coms.
Transponder
ADF
Fitted Britten-Norman static line strong point and cable with 8 strops.

Offers to:
Chief Instructor
Peterborough Parachute Centre
Sibson Airfield, Wansford,
Peterborough, England, Tel. 08324 490.

Notice 75 Prop inspection done June 1980.

Peterborough Parachute Centre

tää korutont' on kertomaa...

Keskiviikkona 18. 06. 1980 noin kello 20.45 sattui Kajain lentoasemalla laskuvarjohypääjän kuolemaan johtanut onnettomuus. Surmansa sai toista hyppääjän suorittamassa ollut 26 vuotias laboratoriohoitaja Pirjo Marjut Tiitinen.

Ilmailuhallitus asetti 19. 06. 1980 tekemällään päätöksellä tutkijalautakunnan suorittamaan ilmailulain 56 §:n 1 momentissa tarkoitetun tutkimuksen onnettomuuden johdosta.

Tutkijalautakunnan puheenjohtajaksi määrättiin insinööri Esa Mikkonen ja jäseneksi yli-konstaapeli Jukka Kallio keskusrikospoliisista.

Tutkijalautakunta on suorittanut tapahtumaan liittyvien henkilöiden kuulustelemisen ja voi antaa tutkimusten tässä vaiheessa esilauseannon tapahtuman johdosta:

Hyppeyn valmistautuminen kuten sekä päävarjon että varavarjon pakkaaminen, hyp-

pääjän varusteiden yleinen kunto, hyppääjän varusteiden tarkistaminen, hypyn maassa tapahtunut esiharjoittelu ja kertaaminen, hyppääjän koneeseen lastautuminen, koneessa lennon aikana käyttäytyminen sekä surmansa saaneen hyppääjän strevalle kiipeäminen oli tapahtunut normaalisti.

Varusteiden tarkistamisesta sekä maassa tapahtuneesta esiharjoittelusta sekä kertaamisesta voidaan sanoa, että ne olivat tapahtuneet jopa huomattavan huolellisesti.

Tapahtumien kulku koneesta irrottautumisen jälkeen oli silminnäkijöiden mukaan seuraavan kaltainen: Ponnistus oli huono — hyppääjä kaatui suoraan selälleen. Pakkolaukaisuhinnan ja hyppääjän yhdistävät sidosnarut katkesivat hänen ollessaan selällään pääjalkoja alempana. Jalat jäivät siis lentosuuntaan. Jostakin syystä päävarjo ei kuitenkaan avautunut vaan muodostui he-

vosenkenkää muistuttava vaajaomina apuvarjon sekä sukan huipun jäädessä johonkin kiinni. Punokset pääsivät kuitenkin oikeenomaan ja noin metrin verran kupua tuli sukasta esiin. Hyppääjän asento oli koko hypyn ajan melko jyrkkä selkäliuku. Kukaan silminnäkijöistä ei nähnyt hyppääjän yrittävänsäkään varavarjon laukaisua.

Onnettomuusvarjokaluston sekä tapahtumatietojen ja kuulustelujen perusteella ei tutkijalautakunta voi löytää tapahtumalle yksiselitteistä syytä ainakaan tutkimusten tässä vaiheessa. Varjokaluston osalta voidaan sanoa, nyt kun Laskuvarjojäkärikoulun asiantuntijat ovat sen tutkinneet, että siinä ei ole mitään sellaista oleellista puutetta tai vikaa joka olisi voinut edesauttaa tapahtumien kulkua.

Niiltä huiluilta, jotka väittävät hidastussukan avausjärjestelmänä olevan tuhoontuomittu, on meidän kaikkien päät-

täväisesti katkaistava siivet. Aikanaan, kun tutkijalautakunta on saattanut työnsä päätökseen, saattaa tulla joitakin ilmailumääräyksien muutoksia, mutta näistä muutoksista voidaan etukäteenkin sanoa, että minkäänlaista mullistavaa ei ilmeisesti tule tapahtumaan.

Jotta samanlainen onnettomuus ei kaikkia todennäköisyysslakeja vastaanikin pääsisi tapahtumaan, voi jokainen löytää joitakin pikaparannuskeinoja hyppeymenelmiinsä. Esimerkiksi varjokalustoissa käytettävät kumilenkit ovat oikean avautumisjärjestyksen varmistamiseksi, siispä niiden tulee olla kunnossa sekä kyllin tiukkoja tehtäviinsä.

Asiasta lisää tietoa sekä jopa mahdollisia menetelmätapojen muutosehdotuksia seuraavassa Laskuvarjourheilun numerossa.

Esa Mikkonen, tutkijalautakunnan puheenjohtaja, 122/78

TILAA

Nyt, ainutlaatuinen tilaisuus täydentää kokoelmasi!

Laskuvarjourheilu on kansainvälistä huipputavaraa. Olemme saaneet kiitosta ympäri maailmaa hienosta ulkoasustamme. Voimme huoletta sanoa, että Laskuvarjourheilu on maailman paras suomenkielinen "paralehti". Tätä kuvaa myös se, että eteläisin tilaajamme on Hawaijilla ja pohjoisessa, lehti tunnetaan aina Huippuvuorilla asti. Toimittajamme Pekka Palotie kävi siellä tutustumassa hyppyolosuhteisiin.

TILAA

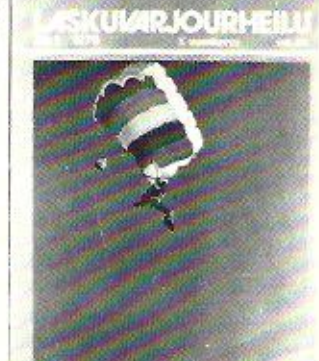
Ohessa kaikkien ilmestyneiden lehtien kansikuvat, joten voit tarkistaa mitkä puuttuvat. Puuttuvat numerot saat helposti, maksamalla lehden ps-tilille 4276 02-1 6,50 mk/numero ja 2 mk postikulua/lehti ja merkkäämällä haluamasi lehden numero. Esim. 2/77 ja 2/78 + 17,00 mk. Muista laittaa tarkka postiosoite!

Seuraavia lehtiä ei ole enää toimituksessakaan: 1/76 ja 4/79. Tee tilauksesi jo tänään, sillä lehtiä on rajoitettu määrä ja kohta ne ovat arvokkaita keräilykohteita!

LASKUVARJOURHEILU

LASKUVARJOURHEILU

SUOMEN ILMAILULIIHTO E.Y.
Helsinki-Malmi lentoasema
00700 HELSINKI 70
Puh. 90 - 378 077
28.05.1980

1. LuKT

1.1. MM-valintaperusteiden painovirhe

Laskuvarjotiedotteeseen 4/80 MM-valintaperusteiden yleisestaruuslistalla oli pujahtanut painovirhe. Kilpailun Enskan pistensarja piti olla 1590 pistettä.

1.2. Taito/tarkkuus-SM-80/Joensuu

Kilpailukutsu ja säännöt seuraavat ohessa. Säännöt pohjautuvat Sporting Coden 5 osaan (1977), sen korjausliitteeseen (1979), MM-80 sääntöihin sekä CIP/PAI:n tekemiin päätöksiin. Muutokset viime vuoden sääntöihin ovat vääriä. Mainittakoon niistä muutamia:

- lentonopeus hyppyhetkellä saa olla enintään 160 km/h
- sähköpölkkin on pystytettävä mittausaan etäisyys vähintään 15 cm:n etäisyydelle plään reunasta
- 8.0:n mukaan suurin sallittu kilpailuhyppyjen määrä/henkilö on 6. Paikkakunsa kuitenkin uusittuhyppy sekä tasapelin ratkaisusessa käytettävät ylimääräiset hyppykerrokset, joita lompakanen ei tässä mielessä lanketa kilpailuhyppyksi
- tulos mitataan tarkkuuslajeissa vain 5 metriin saakka.

Kilpailujen johtaja on Erkki Kajala UK:sta.

1.3. FW-SM-80/Utti

Kilpailukutsu ja säännöt seuraavat ohessa. Säännöt neudatellavat viimevuotisia, sarjoissa ja muodostelmissa tosin on joitakin eroja. Utta on nykyisin periaate, että 4-miehisessä joukkueeseen tulee kuulua viisi ja 8-miehisessä joukkueeseen 10 hyppäköä jäsentä. Kaikkien joukkueen jäsenten on hypättävä vähintään KETTUN kilpailuun vaudittavien nimilohyppykerrosten aikana. LuKT päätti myös, että arvonnasta jätetään pois 4-miehisen SET-sarja n:o 15 ja 8-miehisen SET-sarja n:o 5 (nyynn virhe tai puutteellisuus). Myös tämän kilpailun johtajana toimii Erkki Kajala.

1.4. Tuomarikoulutus

Molempien SM-kilpailujen harjoitustiimillä ja kilpailujen kestäessäkin pyritään järjestämään tuomarikoulutusta ja -harjoittelua. Mukana ovat lämpimästi tervetulleet kaikki tuomarioppilaat sekä sellaisiksi arvioivat.

Uusia tuomareita tarvitaan kipeästi. On jopa selviä vaikeuksia saada alkuneen kesän arvokisoihin riittävästi tuomareita. Tätä kirjoitettaessa näyttää siltä, että kiist voidaan toki hoitaa, mutta pieninäkin mahdollisella tuomarinäärällä. SM-kisojen yhteydessä järjestettävästä tuomarikoulutuksesta kiinnostuneita pyydetään ottamaan yhteyttä tänne SIL:oon 18.6.1980 mennessä. Tuomarikoulutusta pyritään LuKT:n päätöksien mukaan toteuttamaan myös ensi talvena.

LuKT tutki myös mahdollisuuksia lähettää nykyistä enemmän tuomareita ulkomaille hankkimaan alia kansainvälisistä kilpailuista oppia ja kokemusta.

1.5. Hyppymestarikoulutus

HM-koulutus on LuKT:lla voimallisesti työn alla. Tässä vaiheessa ei vielä ole täysin selvillä mitä muutoksia koulutusjärjestelmään on tarpeen tehdä. Syksyllä on tarkoitus saada asia loppuunsaikailuksi. LuKT toivottaa kaikki aiheeseen liittyvät perustellut mielipiteet tervetulleiksi.

1.6. MM-80

Kilpailuun lähetettävien 5-miehis joukkue, tuomari, mahdollisesti tuomarioppilas ja joukkueenjohtaja. Tuomariksi lähtee Eero Kuusela, mutta lopullisia henkilövalintoja ei vielä ole tehty.

1.7. Kiikarit

SIL on vuokrannut puolustusvoimilta viidet kiikarit elokuun loppuun saakka. Kiikarit on jaettu seuraaville kerhoille: SIL, IIK, ÖK, Tö ja Tenik.

1.8. Para-Ski SM/PM-81

LuKT myynsi Para-Ski SM- ja PM-81 kilpailun järjestämisoikeuden Utin Laskuvarjokerholle.

2. SIL

2.1. SM-PM-80

Kilpailut järjestetään aiemmin ilmoitettuna ajankohtana eli 27.07.-02.08.1980. Tapahtumapaikka on Jämskivaara. Kilpailussa käytetään Kesäns 206:ta.

2.2. Para-Ski SM-80

Men. sen talven lumista puhuaksemme kerrataan vielä Para-Ski valiot kul. talta vuodelta:

Puh oimminen	
Suo onnestari Rauno Härkönen	13 pist.
2. Matti Heino	37 "
3. Olavi Kilpinen	65 "

Oppilaji

Suomenmestari Veikko Korhonen	
2. Rauno Härkönen	20 "
3. Markku Jääskeläinen	25 "

Tydylliset tulokset lienes lähetetty kaikkiin kerhoihin. Jos ei kerhostanne löydy, otakaa yhteyttä SIL:oon.

2.3. Valinnusleirit

Schlecht-leirille Inatralla osallistui perheineen parisenkymmentä taito/tarkkuusaktiivista. Leiri onnistui ajoittain epäilyttävistä säästä huolimatta suhteellisen hyvin. Hyppyjä leirin aikana kertyi n. 30/osaottaja.

Laskuvarjotiedote

Helsingissä jaettiin FW-tietoutta Fokker-Boogista edeltävästä viikonlopusta Boogien päättymiseen saakka. Paikalla olivat valmentajina vanha tuttu Bent Laurson Boogista sekä Michael Truffer (julkaisee "Skydiving"lehti) UK:sta. Eäk haettiin jonkin verran. Hyppymäärä 381 onk alle puoleen hyvän sään vallitessa mahdollisesta. Osaot- lajia Boogissa oli noin 140, myös jonkin verran pohjoismaiden ulko- puolelta. Tilaisuuden järjestelyt saivat runsaasti kiitosta ulko- maailmalta osaottajilta.

2.4. Osoitteen muutoksia

Kerho-osoitteistoon:

Lahden Laskuvarjokerho, Risto Kolvisto, 918-803525 t
16500 Herrala 918-840767 k

Koska Risto on myös LuKT:n jäsen, on muutos tehtävä myös LuKT:n osoitteistoon.

2.5. Hyppymestarikouresi 11/80

Kouresi järjestetään ennakkotietojen mukaisesti 13. - 20.09.1980 Suomen Urheiluliiton puolesta Häykylässä. Oppilaita valittaessa ovat etusijalla kevaan kurssille hakeneet. Paikkoja on kuitenkin joitakin jäljellä. Yksityiskohtaiset vaatimukset kurssille osallistuvilla ilmenevät oleen liitetystä hakulomakkeesta. Lomakkeet on toimitettava a.s. koulutuspäällikön lausunnolla varustettuna SIL:oon 18.06.1980 mennessä.

Kurssimaksu on 550,- täysihoito (ei palkollinen) maksaa 65,-/vrk (4-hengen) tai 75,-/vrk (2-hengen huoneessa). Kurssille otetaan kahdeksan oppilasta, joten mahdollisesti jouduttan suorittamaan kurssintaa.

HUOM! Kevään kurssille hakeneita pyydetään vahvistamaan osallistumisen lähetettävällä uusia, ajan tasalle saatettu ilmoittautumislomake.

2.6. Lisäyksiä tapahtumakalenteriin

Adriatic Cup järjestetään Jyväskylässä Vuoraniemessä paikassa OI - 08.09.1980. Osallistumismaksu on 285 \$ ja osallistujamäärä- kunnus on ilmoitettava 10.06.1980 mennessä. Kilpailulajeista tai muista yksityiskohtista ei ole tietoa.

Pohjoismaiden taito- ja tarkkuuskilpailu järjestetään Tanskassa Vestimmerlandin lentokentällä Aarslissa 20. - 25.06.1980. Taitohyppäjä 4 ja tarkkuushyppäjä 10. Tarkkuushyppy hypätään joukkuehyppäilyä 1200 metristä (5-miehis joukkueet, henkilökohtaiset tulokset laske- taan joukkue tulokkista).

Kilpailujoukkueissa voi olla 5-miehis A- ja 5-miehis B-joukkue. B-sarjan joukkueiden tasoraja jäs joukkueen lähetettävän liiton päätettäväksi. Osaottomaksu on 250 Dkr/joukkue, sekä lisäksi hyppymaksut: 40 Dkr/ taitohyppy ja 25 Dkr/tarkkuushyppy. SIL ei ole varustunut tukemaan kilpailumatkaa eikä myöskään mitään siihen liittyviä päätöksiä ole tehty (mutta saapui 28.05.). Kilpailuun ilmoittautuminen on suoritettava ennen 09.06.1980.

3. Muuta

3.1. Ruotsin hyppymestaruus

Kuten tunnettua, tapahtui Ruotsissa pääsisäisenä neljä kuolonuhria väinut laskuvarjo-onnettomuus. Asiasta on saatu jonkin verran alus- tavaa tietoa. Todettakoon, että tätä kirjoitettaessa ei vielä ole tietoa lopullisista tutkimustuloksista. Niistä kerrotaan kun luvet- tu raportti on saatu.

Epävirallisia ennakkotietoja ja arveluita voitaneen kuitenkin jo ker- tota:

Tapahtuma:

Pakkolaukaisuhyppäjä lähtiessä koneesta takertui hänen päävarjose- kupu peräosaan siten, että kuvun päkissa meni korkeusvakajan ylä- puolelta. Kupu takertui vakajaseen ja repi pyrstön irti. Hyppäjä irti ja laskeutui maahan varavarjoilla. Hyppymestari onnistui hyp- pämiään ulon n. 250 metristä. Ohjaaja sekä kolme koneeseen jäänyttä oppilasta saivat surmansa. Koneesta poistumista takertuneen jälkeen on vaikeuttanut koneen joutuminen kierteeseen (eräistä valokuvista pää- tellen sällillään). Kone on hyppyhetkellä ilmeisesti alkanut sakata ja on lentänyt roikottamalla perä alhaalla.

Hyppävarustus

Koneeseen takertunut hyppäjä käytti pakkolaukaisuvarjon, jossa aukai- vohyppymestari oli asepäsi. Sisäpussin toiminta oli periaatteel- laan sama kuin meilläkin käytetyssä, mutta se oli malliltaan erilainen. Varjosta on todettu mm. seuraavaa:

- Ko. malli on ollut Ruotsissa kielletty jo ennen tapahtunutta onnet- tomutta
- varjo oli tanskalainen
- varjon huippusidos oli heikkoa tekoa
- kumilenkit olivat huonoja.

Lisäksi todettakoon, että vaikka sisäpussi periaatteessa on sallittu Ruotsissa (pöjalukien nyt käytetty malli), ei niitä siviilipuolella juuri käytetä.

Kone, kuormuus, hyppäjä:t

Kone oli ruotsalainen Cessna 206, myös lentäjä oli Ruotsista. Hyppä- jä:t olivat kaikki tanskalaisia: 1 hyppymestari ja 5 oppilashyppä- pöä 333. Tapahtumahetkellä koneesta oli hyppännyt jo yksi oppilas ilman haave- reita, onnettomuustilanne alkoi toisen oppilaan uloshyppästä. Hyppymestari oli koneen oviaukon takapuolella (painopiste?).

Ruotsin nykyinen sääkirja edellyttää, että linjalle ajattaessa on kor- keutta oltava 200 jalkaa pudotuskorkeutta enemmän. Näin voidaan kor- keutta pudottamalla saada aikaan turvallinen lentonopeus, kuitenkin rakittamatta koneita perä alhaalla.

Onnettomuuden johdosta huomattavaa:

Jo tässä vaiheessa ilman lopullisia tutkimustuloksia voidaan kehoit- ta pakkolaukaisuhyppäystä kiinnittäessään erityisesti huomiota seura- viin seikkoihin:

- koneen tulee lentää koko ajan - riittävästi nopeutta (huon. kuiten- kin sisäpussin edellyttämä yleisperiaate: liikkain on pahasta), ei roikuteta
- kone on kuormattava oikein (painopiste)
- varjon onnistu erityisesti huippusidos ja kumilenkit on oltava ensi- luokkaisessa kuormassa.

Uusia lupakirjoja

- 276 Hyppänen Sisko
 277 Valkonen Lauri
 278 Kastila Veikko
 279 Reinikainen Jukka
 280 Luomajoki Olli-Pekka
 281 Sainio Simo
 282 Salonen Altti
 283 Pohjolainen Henri
 284 Saarensilta Jukka
 285 Holopainen Antti
 286 Malo Matti
 287 Nyman Jouko
 288 Rintala Juha
 289 Rissanen Pia
 290 Mäki-Kuhna Hannu
 291 Männistö Timo
 292 Junnilainen Heino
 293 Harmainen Pia
 294 Sarin Jouni
 295 Karlsson Harri
 296 Hiitola Jukka
 297 Lötjönen Esa
 298 Laine Marinka
 299 Toivonen Timo
 300 Mäkinen Petri
 301 Autti Jukka
 302 Valkeapää Pietari
 303 Pakkanen Rainer
 304 Vornanen Jouko
 305 Lehtonen Maarit
 306 Kokko Ilpo
 307 Hamunen Mikko
 308 Vuorio Juha
 309 Karjalainen Mauri
 310 Nykänen Esa

Lupakirjojen määrä on ylittänyt jo 300 rajan ja lisää on tulossa. Harmi vain, että jotkut ovat jättäneet uusimatta paperinsa joten voimassa olevia on n. 200.

Uusia hyppestareita

131 Puro Markku SLK	136 Anttolainen Markku
132 Ora Pekka SLK	137 Malo Matti
133 Pakarinen Sari-Anna SLK	138 Lehtinen Seija
134 Kausalainen Antti ULK	139 Myntti Jorma
135 Lampela Juha FLU	140 Ahola Petri

LASKUVARJOURHEILU

PARANNA HYPPTYALOUTTASI!

Hanki mainos Laskuvarjourheilu-lehteen. Ilmoitus- ja palkkiohinnat ym. tiedot selviävät kirjeellä lehden toimituksesta, osoite:

Laskuvarjourheilu
 PL 653

00101 H:ki 10

tai puhelimitse Reino Suonsillalta 90-75 36 111 (päivisin)

Tom Stjernvall

"ENSIMMÄINEN"

URHEA ALKEISHYPPÄÄJÄ ODOTTELEE LAHTA. HÄN ON ROHKEA MIES EIKÄ PELKÄÄ.

KONE NOUSSE. URHEA ALKEISHYPPÄÄJÄ HYHYILEE URHEASTI.

STREACHERI ON HEITETTY. KONE ON HYVIN KORSEALLA. ALKEISHYPPÄÄJÄ ON URHEA.

KONE KAARKAA JYRKÄSTI. URHEA ALKEISHYPPÄÄJÄ EI OLE TOTUNUT TALLASEEN.

KONE ON LINJALLA. URHEA ALKEISHYPPÄÄJÄ SIIRTYY OVELLE ISTUMAAN.

URHEA ALKEISHYPPÄÄJÄ ON ROHKEA MIES EIKÄ HÄN PELÄÄNYT YHTÄÄN SUOSIMMALLISILLA HYPYLLÄNSÄ.

Tommi '80

Oletko jo uudistanut LASKUVARJOURHEILU-lehden tilauksesi

Tilaa ystävillesikin LASKUVARJOURHEILU

para-gear equipment co.

has the most complete line of parachuting equipment in the world. The largest selection from the largest inventory to serve your parachuting needs.

No one sells more equipment, worldwide every day.

FIND OUT WHY!

Write for information on how you can get our 144 page 79-80 catalog of fun. Over 800 items pictured.

Catalog \$1.00
 Add \$3.00 Airmail Postage

para-gear equipment co.

DIVISION OF BACHMAN ENTERPRISES, INC.
 3839 W. OAKTON STREET • SKOKIE, ILLINOIS 60076 USA • (312) 679-5905 • TELEX: 724438

804

KAUSALAINEN EERO

PUOTILANTIE 8 D 71
00910 HELSINKI 91

UUDET HYPPYFILMIT

- El Capitan vuorihyppy
- Royal Gorge siltahyppy (300 m)
- Coronado Bridge (75 m)
- Pine Valley Bridge (120 m)
- Half Dome riippuliito/Skydiving

Vuokrattavana kuvanauhana tai filminä.

MAAHANTUONTI JA MYYNTI

SUOMEN LASKUVARJO OY

BUURSUONTIE 21 · 00630 HELSINKI 63 · PUH. 90/740021

JOUKKOJULKAISU